

OPPL. 7 864 000

den

OKTOBER 1985

ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

**De forente
nasjoner
etter
40 år**

Den Enkle Sannhet har ingen abonnements- eller løssalgspriis, men utgis gratis. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra medlemmene i Guds Verdensvide Menighet og andre som har valgt å støtte menighetens arbeid. Men bidrag mottas med takk. De som ønsker å støtte dette verdensomspennende arbeidet på frivillig basis, er velkomne som medarbeidere for å utbre det opprinnelige, sanne evangelium til alle nasjoner. Bidrag kan sendes til Worldwide Church of God's konti i: *Norge*: Postgiro 2296978; bankgiro 7082.05.12624; *Sverige*: Postgiro 980730-6; *Danmark*: Den danske Bank, Konto 3258-13620-9. Vennligst send eventuelle bidrag til nærmeste adresse (se adresselisten nedenfor).

GRUNNLEGGER OG SJEFREDAKTØR HERBERT W. ARMSTRONG

HOVEDREDAKTØR:
HERMANN L. HÖH

ANSVARLIG REDAKTØR:
DEXTER H. FAULKNER

NYHETSREDAKTØR INTERNASJONALT:
GENE H. HÖGBERG

KUNSTNERISK LEDER:
MONTE WOLVERTON

STEDFORTREDENDE SJEFREDAKTØR:
RAYMOND F. MCNAIR

FASTE MEDARBEIDERE:
JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY,
RODERICK C. MEREDITH, DONALD D. SCHRÖDER,
JOHN R. SCHRÖDER, MICHAEL A. SNYDER,
CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMPF

REDAKSJON:
SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

ARTIKKELFORFATTERE:
DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
KENNETH C. HERRMANN, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

MANUSKRIFT-KORREKTUR:
PETER MOORE

REDAKSJONSASSISTENTER:
CHERYL EBELING, WERNER JEBENS,
DAWNA BORAX, SANDI HAGUE,
MARIA STAHL, WENDY STYER,
ROBERT TAYLOR, RON TOTL, EILEEN WENDLING

GRAFIKK:
Grafikkredaktør: RANDALL COLE
Stab: MATTHEW FAULKNER, L. GREG SMITH
Fotoarkiv: VERONICA TAYLOR

FOTOREDAKSJON:
Leder for fototjenester: GREG S. SMITH
Sjef-fotograf: WARREN WATSON
Stab: G. A. BELLUCHE JR.,
KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,
NATHAN FAULKNER, HAL FINCH,
ALFRED HENNIG, ELIZABETH RUCKER,
KIM STONE

Utgivelse:
Sjef for utgivelse: RAY WRIGHT
Produksjonsansvarlig: ROGER G. LIPPROSS
Produksjonssjef: RON TAYLOR
Internasjonale koordinatører:
VAL BROWN, BOB MILLER
Opplagsansvarlig: BOYD LEESON
Opplagsassistent: CAROL RIEMEN
Kioskbladforsendelse: JOHN LABISSONIERE

FORRETNINGSFØRER:
L. LEROY NEFF

INTERNASJONALE UTGAVER:
BRITISK: JOHN ROSS SCHRÖDER
FRANSK: DIBAR APARTIAN
HOLLANDSK: JOHAN WILMS
ITALIENSK: CARN CATHERWOOD
NORSK: ROY ØSTENSEN
SPANSK: DON WALLS
TYSK: JOHN B. KARLSON

REGIONALE KONTORER:
AUSTRALIA: ROBERT MORTON
CANADA: COLIN ADAIR
ENGLAND: FRANK BROWN
FILIPPINENE: GUY AMES
FRANKRIKE: SAM KNELLER
LATIN-AMERIKA: LEON WALKER
NEDERLAND: BRAM DE BREE
NEW ZEALAND: PETER NATHAN
PUERTO RICO: STAN BASS
SYD-AFRIKA: ROY MCCARTHY
SVEITS: BERNARD ANDRIST
VEST-TYSKLAND: FRANK SCHNEE

den ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

ÅRG. 2 NR. 8

Opplag: 7 864 000

OKTOBER 1985

ARTIKLER

- 2 De forente nasjoner etter 40 år:
De opprinnelige undertegnerne snakker ut
- 5 Tidenes mysterium
Hvem og hva er Gud?
- 13 Er religion bare for kvinner?
- 14 Rike lille fattige land
- 18 Håp for nøkkelbarna

FASTE RUBRIKKER

- 1 Personlig fra Herbert W. Armstrong
- 25 Nyhetsoversyn
- 29 Brev til redaktøren

FORSIDEBILDET

FN-bygningen i New York. I forgrunnen "sverd-til-hakke"-skulpturen av den sovjetiske kunstneren Vutsjetitsj, som uttrykker det eldgamle budskapet fra Jesaja 2:4: "... De skal smi sine sverd om til hakker ..."

FORSIDEBILDE: RANDALL COLE — PT

Den Enkle Sannhet (The PLAIN TRUTH) blir også utgitt på engelsk, fransk, nederlandsk, italiensk, spansk og tysk av Worldwide Church of God, Pasadena (California, USA) og Borehamwood (England). © 1985 Worldwide Church of God. Alle rettigheter forbeholdt. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Kan bestilles i:

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2
Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C
Sverige: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Andre utgaver av *The Plain Truth*:
Engelsk: *The Plain Truth*, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts, England WD6 1LU. Tlf. 01-207-2811
Fransk: *La Pure Vérité*, B. P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14, Frankrike. Tlf. 01-33-26084
Hollandsk: *De Echte Waarheid*, Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Tlf. 034-0239922

Italiensk: *La Pura Verità*, Castella Postale 10349, I-00144 Roma EUR, Italia
Spansk: *La Pura Verdad*, Apartado Postal 1230, Madrid 9, Spania
Tysk: *Klar & Wahr*, Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland Tlf. 0228-218061

Andre *Plain Truth*-adresser:
USA: 300 West Green St., Pasadena, California 91123. Tlf. 800-423-4444
Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2. Tlf. 1-800-663-2345
Australia og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia. Tlf. 075-35-4233
New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand
Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra
Kenya: P.O. Box 47135, Nairobi
Nigeria: P.M.B. 21006, Ikeja, Lagos State
Syd-Afrika: P.O. Box 5644, Cape Town 8000
Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare
Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
Latin-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 México D.F., Mexico
Karibiske hav: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Husk å sende melding om adresseendring så snart som mulig hvis du endrer adresse. Vennligst vedlegg en gammel adresselapp sammen med din nye adresse.

PERSONLIG FRA

40-års jubileums- konferansen for utarbeidelsen av FN-pakten

For 40 år siden deltok jeg ved hele San Francisco-konferansen hvor De forente nasjoners pakt ble utarbeidet og undertegnet. 23.-26. juni i år ble 40-årsjubileet for denne konferansen feiret i San Francisco.

Så vidt jeg vet hadde kun fire av deltagerne ved denne jubileumskonferansen også deltatt for 40 år siden, og selv var jeg en av dem. Tre var offisielle representanter for stater og hadde undertegnet pakten, mens jeg deltok som pressemann, idet jeg representerte *Den Enkle Sannhet*. Selv om jeg ikke er noen politiker eller tjenestemann, ble jeg ved denne 40-årskonferansen plassert ved bordet blant hovedtalerne under middager og enkelte av konferansene. 131 deltagere, medregnet ambassadører fra rundt regnet 100 land, var til stede.

På konferansen for stiftelsen av FN for 40 år siden hørte jeg taler bli avgitt i plenumsforsamlinger med høy og alvorlig røst, hvor det ble erklært at det De forente nasjoner som de var i ferd med å opprette, var verdens SISTE HÅP for å unngå den endelige undergang! Ved denne jubileumskonferansen hørte jeg stort sett taler som unnskyldte fiaskoene, mens det bare var begrenset lovprisning av virkelige resultater i mindre områder. I sin tid trodde man at 1. verdenskrig var

krigen som skulle gjøre slutt på all krig. 2. verdenskrig ble omtalt på samme måte, og etter sistnevnte krig skulle FN bevare freden. Likevel har mer enn 150 lokale kriger oppstått siden da, og freden er overhodet ikke i sikte. Isteden er dagens problem en ny slags vold som sikter på å forstyrre verdensfreden, nemlig TERRORISME!

HVORFOR HAR DE FORENTE NASJONER MISLYKKES SÅ TIL DE GRADER?

Vernon A. Walters, til venstre, fast amerikansk FN-representant, ønsker Herbert W. Armstrong og Ellis La Ravia velkommen.

På konferansen for 40 år siden deltok jeg ved en pontifikal høymesse ved en romersk-katolsk katedral, hvor hovedsakelig delegater ved konferansen deltok. Høymessen ble ledet av biskop Hunt fra Salt Lake City. Med høy røst ropte biskopen en gripende advarsel ut over delegatene, hvor han siterte fra Bibelen: "Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på

(Fortsettes side 23)

De forente nasjoner etter 40 år: DE OPPRINNELIGE UNDERTEGNERNE SNAKKER UT

av Gene H. Högberg

En større konferanse ble nylig avholdt for å vurdere FNs rolle i de første 40 årene organisasjonen har eksistert.

Den 24. oktober vil politiske ledere fra hele verden samles i FNs hovedkvarter i New York for å feire 40-årsjubileet for den offisielle starten på verdensorganisasjonen.

Tidligere i år ble det avholdt en større oversiktskonferanse i San Francisco fra 23. til 26. juni. Medarbeidere fra *Den Enkle Sannhet* var til stede.

Det var i San Francisco at delegater fra 50 land samlet seg i 1945 for å utforme FN-pakten. Delegatene rådslo i to måneder, fra 25. april til 26. juni. Og den 26. juni ble FN-pakten undertegnet i Herbst Theater, like ved War Memorial Opera House, hvor plenumsforsamlingene hadde pågått.

For å minnes denne historiske begivenheten for 40 år siden, tok representanter fra omtrent 100 land som er akkreditert til FN, imot invitasjonen til årets konferanse i San Francisco, som hadde tittelen "En vurdering av FN etter førti år: Hvorfor skjer det en tilbakegang for internasjonalisme og multilateralisme?"*

FNs generalsekretær Peres de Cuellar og den amerikanske utenriksministeren George Shultz hilste delegatene, lokale myndigheter og pressefolk velkom-

men den 26. juni. FN-ambassadørene fra alle de fem faste medlemslandene i Sikkerhetsrådet — Sovjetunionen, USA, Storbritannia, Frankrike og Kina — holdt alle taler; det samme gjorde ambassadører fra flere andre medlemsland.

Tre av deltagerne ved den opprinnelige undertegnelsen av FN-pakten i 1945 talte også for deltagerne. Disse var general Carlos P. Romulo, formann for den filippinske delegasjonen; Harold E. Stassen, medlem i den amerikanske delegasjonen; og dr. Charles Habib Malik, medlem av delegasjonen fra Libanon.

Høye idealer, dyster virkelighet

Alle delegatene ved denne oversiktskonferansen lovpriste den idealismen som hadde inspirert idéene hos dem som utformet FN-pakten, Men de fleste var enige om at idealismen snart ble oppslukt av realitetene i maktkampen i verden.

Den amerikanske utenriksminister Shultz uttalte at de opprinnelige "målsetninger for De forente nasjoner var edle mål og noble målsetninger... I dag er få av de mål som ble fremsatt her for 40 år

Tre opprinnelige undertegnere av FN-pakten: Harold E. Stassen, USA, dr. Charles H. Malik, Libanon, og general Carlos P. Romulo, Filippinene.

Feiringen er en del av en rekke begivenheter som pågår i 1985 for å vurdere den tilstand FN befinner seg i i den moderne verden.

*Konferansen ble støttet i fellesskap av San Franciscos FN-forening, World Affairs Council of Northern California og San Franciscos handelskammer.

siden blitt realisert. FNs fødsel omformet så absolutt ikke verden til et paradisi.

“Splid mellom nasjoner og folkeslag fortsatte,” sa Shultz videre, slik at vi fortsatt lever “i en verden med suverene nasjoner, med konkurrerende interesser og motstridende filosofier.”

I San Francisco lovpriste taler etter taler verdensorganisasjonen for dens innsats for å forhindre den ytterste katastrofe, en total atomkrig.

Men FNs hovedmål, slik det er uttrykt i begynnelsen på forordet til pakten — “å redde kommende generasjoner fra krigens svøpe” — er ikke blitt realisert. Ifølge Canadas faste representant, Stephen Lewis, har “denne vanvittige verden”, som han sa, blitt herjet av 154 konvensjonelle kriger siden 1945, noe som har berørt 71 land og resultert i 20 millioner skadede.

Når vi ser tilbake fra dagens virkelighet, er det da også vanskelig å forstå det store håp som ble satt til FN i 1945. Men man må forstå bakgrunnen for det en forfatter kalte “den verdensomfattende overvurdering av FN”.

Den verste krigen i menneskehetens historie gikk mot slutten, og etterlot seg 60 millioner døde i sitt kjølvann. Dessuten var det mange som fortsatt hadde det amerikanske senatets avvisning av Versailles-traktaten i friskt minne. Denne avvisningen førte til at USA holdt seg utenfor den første verdensorganisasjonen, Folkeforbundet. Noe skyldbetyngt undret mange seg over om kanskje, bare muligens, den andre globale konflikten kunne ha vært unngått om USA hadde spilt en rolle i det feilslåtte Folkeforbundet.

Stormakts-rivalisering

De forente nasjoner ble imidlertid raskt en helt annen skapning enn den FNs mest idealistiske støtte-spillere hadde håpet den ville bli.

Helt fra begynnelsen dominerte den spirende stormakts-rivaliseringen mellom USA og Sovjetunionen, med sine to konkurrerende syn på verdensordningen, forhandlingene i FN, og spesielt i Sikkerhetsrådet.

Den eneste gangen FN var i stand til å stille opp en effektiv,

kollektiv sikkerhetsstyrke for å møte aggresjon — fra Nord-Korea mot Syd-Korea i 1950 — var mens Sovjetunionen hadde tatt midlertidig ferie fra sitt sete i Sikkerhetsrådet.

Moskva fikk en lærepenge, og har alltid siden holdt seg på plass, klar til å nedlegge veto — akkurat som USA og de tre andre av “de fem store” — for å motarbeide enhver plan som anses for å være i strid med dets interesser.

Rivaliseringen mellom USA og Sovjet har fortsatt til denne dag, og

sterkt avstand fra en tidligere amerikansk påstand om at FN nå ikke var noe annet enn “et absurd teater”.

Sovjetunionen har selvfølgelig arbeidet flittig, noe alle innrømmer, for å oppnå fordeler blant de mange fattige, nye medlemmer fra den tredje verden.

Det er helt tydelig at Moskva er tilfreds med dagens FN — langt mer enn den gang de var i mindretall i den første tiden da FN var en forsamling som stort sett støttet opp om amerikanske og vestlige liberale verdier.

FNs utmanøvrerte og underbemannede fredsstyrker står overfor vanskelige situasjoner. Denne franske soldaten er knyttet til en FN-enhet i Syd-Libanon.

var høyst tydelig under oversiktskonferansen i San Francisco.

USAs nye faste representant (ambassadør) i FN, Vernon A. Walters, kom med et glødende angrep på det han påstod var Sovjetverdenens skrikende mangel på respekt for menneskerettighetene.

Den sovjetiske delegaten, den faste viserepresentant Vsevolod L. Oleandrov, forsvarte sitt lands rolle i FN. Han fremholdt at Sovjetunionen siden 1970 har brukt veto-retten i Sikkerhetsrådet langt mindre enn de vestlige nasjonene.

Oleandrov lovpriste FNs utvikling og spesielt organisasjonens vekst (fra 51 medlemmer i 1945 til 159 stater i dag).

“De forente nasjoner,” sa han, blir kalt “ineffektivt i Vesten, det sies aldri i Øst.” Han hevdet at Hovedforsamlingen “er i gode hender” på grunn av den rollen utviklingslandene spiller der. Han tok

Og når det gjaldt menneskerettighetene, sa Oleandrov, “så har Sovjetunionen et svært godt rulleblad.” De mest vesentlige menneskerettighetene, hevdet han, er de som blir garantert i den sovjetiske grunnloven — retten til arbeid (“ingen er arbeidsledig i Sovjetunionen”), retten til et hjem (“ingen er hjemløse i Sovjetunionen”), og retten til å ikke lide sult (“det finnes ingen som sulter i Sovjetunionen”).

Utenriksminister Shultz lovet i sin tale at USA heretter vil drive mer av sitt eget “politiske spill”.

USA, sa han, har “unnlatt å delta i det ‘parti-systemet’ som har utviklet seg innenfor FN. Mens andre har arbeidet hardt for å organisere og influere stemme-blokker for å fremme sine interesser og støtte opp om sine ideologi, har ikke USA støttet like hardt opp om sine verdier og idealer ...

Politisk spill er et av livets fakta

i FN," fortsatte Shultz. "Vi har intet annet valg enn å svare med samme mynt."

Resultat: Enda mere strid og krangel.

Etter et av møtene kjørte Oleandrov og Walters i samme heis opp til rommene sine i Fairmont Hotel. Tilfeldigvis kjørte jeg sammen med dem. Og selv om de to delegatene pratet hyggelig sammen (på russisk — Walters taler åtte språk flytende), var det så avgjort bare "småprat". Det at man er i stand til å tale samme språk, bygger ikke nødvendigvis bro over dype politiske motsetninger.

I San Francisco uttrykte flere delegater fra de mindre nasjonene, og noen i større grad enn andre, frustrasjon over å bli presset mellom de to supermaktene i forskjellige politiske og økonomiske spørsmål. For dem er ikke livet i FN bare lett, de har alle sine egne bekymringer — og redsler — også.

Spørsmålet om menneskerettighetene er spesielt følsomt for de mange landene i den tredje verden. Da Idi Amin hersket i Uganda, for eksempel, ble han generelt beskyttet mot kritikk i FN av andre nasjoner som ikke hadde noe ønske om at deres egne rulleblad skulle bli gransket for nøye.

Og nå hører vi rapporter om så å si ubeskrivelige nye redselsfulle overgrep fra det samme området. Vil disse også bli dekket over?

Mens supermaktene blir mye kritisert, står derfor prinsippet i Romerbrevet 3:23 fast, om at "alle har syndet og fattes Guds ære".

De opprinnelige undertegnerne snakker ut

Selv om FN kanskje har bidratt til å minske muligheten for en altutslettende global krig, har det stort sett ikke klart å løse årsakene til krig og konflikt.

General Carlos P. Romulo, opprinnelige undertegnerne av pakten, var invitert til å si noen ord før hovedlunsjen om formiddagen den 26. juni. Han valgte å snakke om følgende tema:

"Vi har ennå ikke tatt opp utfordringen med å løse de grunnleggende årsakene til krig," sa denne høyt dekorerte internasjonale diplomaten. Verdens folk, la han til, hadde ikke klart å krysse over "den

store broen fra uhemmet nasjonalt selvstyre til en verdensorden som fungerer."

Det som fortsatt mangler, sa general Romulo, er virkemidlene for å utøve "lovens myndighet over nasjonene selv. Mangelen på lov er pr. definisjon anarki."

Mens FN har gjort store fremskritt når det gjelder å ta seg av problemer innen helse, sult og internasjonal utvikling, så kan ikke anstrengelser på disse områdene ifølge dr. Romulo bli virkelig effektive "på grunn av verdenskriser og spenninger".

Romulo fortsatte: Det som haster mest nå er å få i stand en verdensorganisasjon som er i stand til å "definere og håndheve akseptable standarder for menneskelig adferd [og som videre er] i stand til å definere og håndheve fred i felles interesse".

Det gjenstod for en annen av paktens undertegnere, dr. Charles H. Malik fra Libanon, å plassere FN av 1945 og av 1985 i det riktige perspektiv.

Med stor kraft fortalte den energiske dr. Malik de samlede FN-representantene og konferansedeltagerne at "vår verdensorden består av nasjonalt selvstyrte stater... FN er ingen verdensregjering, og kan aldri bli det."

Deretter gjentok dr. Malik hva han hadde sagt den 28. april 1945 under den opprinnelige San Francisco-konferansen:

"Når vi ser fremover mot årene med fred, ser vi at det er bekymringsfullt lite man har overveid å gjøre under denne konferansen på det intellektuelle og åndelige plan. Stort sett tar vi for oss metoder og virkemidler og maskineri og bare rammene og formen, men det avgjørende viktigste er da vitterlig ånden som fyller og rettferdiggjør denne formen..."

Det er menneskets ånd og sinn, dets tanker og holdninger, som vi må vie omtanke hvis freden virkelig skal vinnes. Hvis vi ikke trygger de riktige forhold for åndelig og intellektuell helse, og hvis vi ikke fastslår de riktige positive idealene som mennesket bør leve etter, er jeg redd for at alt dette arbeidet under denne konferansen kan komme til å vise seg å ha vært forgjeves."

I et intervju med medlemmer av redaksjonen i *Den Enkle Sannhet* forklarte dr. Malik mer utfyllende det han sa for 40 år siden.

På spørsmål om hans vurdering av FN i 1945 var like gyldig i dag, svarte han:

"Javisst. Hvert eneste ord fra den gang er gyldig... Det er svakheten ved FN. Organisasjonen kan ikke ta opp de vesentligste spørsmålene om menneskenes sinn, og hjerte, tanker, planer og vilje."

Så trakk dr. Malik frem eksempler fra sin egen kultur og tradisjon for å forklare "en manglende bestanddel" i forståelsen av verdens problemer.

"Det er en gammelt livsvisdom i Midtøsten som vi alle kjenner... noe av det fundamentale som du oppdager at alle tror på. Absolutt alle uten unntak i hver eneste landsby i Libanon, i hver eneste landsby i Egypt, hver eneste..."

Men dere... [i den vestlige verden] har vokst fra denne gamle visdommen fra Midtøsten... Vi tror at djevelen arbeider midt oppe i alle disse begivenhetene. Og så lenge djevelen arbeider og fortsatt ikke er totalt overvunnet og fjernet, så vil vi aldri få fred. Vi vil aldri få fred.

Tror dere FN kan bringe fred så lenge djevelen fortsatt er her? Det var 1000 mennesker til lunsjen i dag, mer enn 1000, kanskje 1500. Jeg satt der og tenkte hele tiden... hva foregår i tankene på disse menneskene... med alle sine opplegg og idéer og følelser og håp

(Fortsettes side 23)

Kommer: Morgendagens vidunderlige verden

Hvorfor virker det så utrolig? Det bildet Bibelen gir av fremtidens styreform, kunst og den sosiale orden er så vakkert. Du kan lese om dette i vårt gratis hefte **Morgendagens verden — hvordan den vil bli**, som nettopp er kommet ut på norsk.

Hvem og hva er Gud?

Her følger tredje avsnitt av Herbert W. Armstrongs seneste bok, *Tidenes mysterium*.

Jeg var på vei tilbake til mitt hotell i New Delhi for noen år siden, etter et privat møte med den indiske statsminister, fru Indira Gandhi.

Helt fra jeg kom til India, hadde jeg lagt merke til kuer og okser som vandret gjennom gatene. Jeg hadde aldri sett slike dyr streife fritt gjennom bygater i andre land.

“Streifer ikke disse kuene temmelig langt hjemmefra?” spurte jeg sjåføren.

“Joda,” svarte han.

“Men når de streifer rundt overalt i gatene,” spurte jeg, “hvordan finner da eierne dem igjen så de kan drive dem hjem igjen for natten?”

Sjåføren smilte. “Eierne gjør det ikke. Men kveget vet hvem som eier dem og hvor de bor. De finner selv veien hjem om kvelden.”

Da tenkte jeg øyeblikkelig på skriftstedet i det første kapittel hos Jesaja (Esaia), som jeg aldri hadde forstått så fullkomment før denne levende forklaringen.

“Hør I himler, og lytt til, du jord! For Herren taler: Barn har jeg oppfødd og fostret; men de er falt fra meg. En okse kjenner sin eiermann, og et asen sin herres krybbe; Israel kjenner intet, mitt

folk forstår intet. Ve det syndige folk, det folk med tung misgjerning, den yngel av ugjerningsmenn, de vanartede barn! De har forlatt Herren . . . er veket fra ham” (Jes. 1:2-4).

Og dette ble sagt om oldtidens Israel, en nasjon som Gud hadde åpenbart seg for ved mange opplagte tilfeller og rene mirakler. Hvor meget mindre vet da ikke andre nasjoner om Gud — om HVEM og HVA Gud er!

Ikke desto mindre består andre nasjoner også av mennesker, akkurat som nasjonen Israel. Det er viktig helt fra begynnelsen av dette kapittel at man merker seg at Gud kaller disse menneskene for sine barn. Mange mennesker sier: “Gud synes ganske enkelt ikke å være virkelig for meg.” Gud er et stort mysterium for dem. Deres egne kjødelige fedre synes ikke å være noe mysterium for dem. De er virkelige nok.

Hvorfor virker Gud så uvirkelig?

I dette kapitlet håper jeg at vi kan hjelpe til å gjøre Gud like virkelig for deg som din egen far. Gud åpenbarer virkelig seg selv for oss i Bibelen, hvis vi bare vil forstå det, slik at han vil synes virkelig for oss.

Gud inspirerte apostelen Paulus til å skrive følgende om folkeslagene i Romerriket:

“For Guds vrede åpenbares fra

himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet; for det som en kan vite om Gud, ligger åpent for dem, for Gud har åpenbart dem det. For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans [åndelige] guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av hans [fysiske] gjerninger, forat de skal være uten unnskyldning, fordi de, enda de kjente [til] Gud, dog ikke æret eller takket ham som Gud, men ble dårlige i sine tanker, og deres uforstandige hjerte ble formørket. Mens de gjorde seg til av å være vise, ble de dårer” (Rom.1:18-22).

Ikke nok med at de milliarder som nå bor på jorden, ikke kjenner til den aller viktigste kunnskapen — HVEM og HVA Gud er — men det virker som om de *ikke vil vite!* De er med vilje uvitende om denne aller viktigste viten og forhold som overhodet er mulig i et menneskes liv!

Forbløffende — men SANT!

Og hvorfor har så menneskene *frivillig* vært uvitende om menneskenes aller viktigste forhold? Kun én forklaring er mulig! Alle nasjoner er blitt *forført!* (Åp.12:9.) Og det *faktum* at denne universelle forførelsen har skjedd, gjør også et annet faktum klart, nemlig at det eksisterer en *super-FORFØRER!* Mer om dette senere.

Gud var UVIRKELIG for oldtidens folk

De lærdeste i verden i det første århundre var de intellektuelle i Aten. Noen av dem diskuterte i Aten med apostelen Paulus.

“Noen av de epikureiske og stoiske visdomslærere innlot seg også i ordskifte med ham, og noen sa: Hva mener vel denne ordgyter? Andre igjen sa: Han synes å være en som forkynner utenlandske guddommer — det var fordi han forkynnte Jesus og oppstandelsen. Så tok de ham ved hånden og førte ham opp på Areopagos [Mars-høyden], og sa: Kan vi få vite hva dette er for en ny lære som du forkynner?

... Så stod da Paulus frem midt på Areopagos og sa: Atenske menn! I alle måter ser jeg at I er ivrige i eders gudsfrykt. For da jeg gikk omkring og så på eders helligdommer, fant jeg også et alter som det var satt den innskrift på: FOR EN UKJENT GUD. Det som I altså dyrker uten å kjenne det, dette forkynner jeg eder. Gud, han som gjorde verden og alt som i den er, han som er herre over himmel og jord, han ... gir alle liv og ånde og alle ting; og han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike ... For i ham er det vi lever og rører oss og er til ...” (Apg. 17:18–19, 22–26, 28).

Og hva så med de lærde i vår vestlige verden *i dag*?

Først og fremst, skulle man jo tro, burde de med høyest utdannelse vite hvem og hva Gud er! Sett at du spurte 100 tilfeldig valgte universitetslærere: “Tror du på Gud?” Tre eller fire ville kanskje svare: “Joda, jeg tror på Guds eksistens — som en ‘første årsak’.” Men de kan ikke fortelle deg hvem eller hva Gud er! De kan ikke fortelle deg hvordan Gud er! Gud er ikke virkelig for dem. Han er med andre ord et mysterium. Seks eller åtte andre blant de hundre vil kanskje innrømme at de er agnostikere — de vet ikke “sikkert” om Gud eksisterer.

Jeg har nevnt at opplæring er blitt et spørsmål om hukommelseslagring. Fra barneskolen og opp til de høyere videregående studier sprøyter vårt undervisningssystem ferdiglagede oppfatninger, ideolo-

gier og en blanding av fantasi og fakta inn i de godtroende hjerner hos barn, ungdom og unge voksne. Elevene i skolesystemet vårt får karakter etter hvor godt de godtar, husker, og kan gjengi muntlig eller skriftlig i prøver det de har lært — uansett om det er riktig eller galt.

Moderne undervisning har gjort myten om utviklingslæren akseptert over hele verden. Utviklingslæren er ateistens forsøk på å forklare tilstedeværelsen av en skapning uten en foruteksisterende Skaper. Den fjernet Gud fra bildet.

Den materielle skapelse synes virkelig

Skapningen er materiell, synlig, og synes derfor reell. Det moderne undervisningssystemet er blitt totalt materialistisk. Den moderne vitenskapelige oppfatning benekter eksistensen av det usynlige og det åndelige. Likevel er alle våre tilsynelatende uløselige problemer og all ondskapen her i verden åndelig av natur.

Jeg siterte foran fra første kapitel i Romerbrevet. Det 28. vers sier: “Og likesom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap ...” Lite eller intet blir lært om Gud, men allerede i de laveste klassene er grunnoppfatningen — *holdningen* til kunnskap — evolusjon.

Er det da underlig at de lærde ikke vet hvem eller hva Gud er? De tror det de er opplært til.

Jeg skriver dette kort etter at jeg er kommet tilbake fra mitt annet fire-dagers besøk i Beijing (Peking), som den første religiøse leder fra den kristne verden som ble invitert til å tale for større grupper i den kinesiske hovedstad. Jeg har før hatt et privat møte med viseformannen i Den nasjonale folkedagens hovedkomité, Tan Zhen-lin, og nå under mitt andre besøk, med Deng Xiaoping, Kinas ubestridte leder.

Det at jeg snakket med lederen i Kina, betød at jeg snakket med den høyeste embedsmann som nå former sinnene og troen hos over EN MILLIARD mennesker — nesten en fjerdedel av alle menneskene på jorden. Regnet utfra innbyggertall er Kina det største land i verden. Langt tilbake i tiden bestod religionen i Kina av fedredyrkelse. Så kom konfusianismen, som måtte

taoismen. Senere kom buddhismen fra India. I dag er landet kommunistisk — ateistisk.

Jeg fant at de kinesiske lederne var meget hjertelige, vennlige og høflige — men å få vite hvem og hva Gud er, er så avgjort ikke hva de er opptatt av nå. Jeg forsøkte ikke å fortelle dem hvem og hva Gud er, men jeg fortalte to store og viktige tilhørerskarer av ledere om hva Gud ganske snart kommer til å gjøre — og jeg nevnte denne boken som snart kommer og som jeg skriver på nå.

India er den neststørste nasjonen. Hva vet de om hvem og hva Gud er? INTET!

Russland har det tredjestørste innbyggertall. De hadde russisk ortodoks kristendom, og nå ateisme.

Jeg hverken fordømmer eller dømmer disse folkene — og jeg antar de er like velmenende som noen. Gud dømmer dem ikke NÅ — som jeg senere skal forklare. Han fordømmer dem heller ikke. Han elsker dem, og vil kalle dem alle til evig frelse når den tid kommer. Men de VET IKKE HVEM ELLER HVA GUD er.

I oldtidens Egypt tilba de gudene Isis og Osiris. Fra gammelt av hadde grekerne og romerne mytologiske guder som Jupiter, Hermes, Dionysos, Apollo, Diana og mange andre. Men de visste ikke, og menneskene der vet det ikke den dag i dag, HVEM og HVA Gud er. Men HVORFOR?

Hvorfor de er frivillig uvitende

I sitatet fra Romerne kapittel 1 har jeg allerede gitt deg en årsak — de var med vilje uvitende om det som gjelder den sanne Gud. Men HVORFOR? Hvorfor frivillig uvitende? I Romerne 8:7 slås det klart fast at det naturlige menneskesinn er fiendtlig innstilt mot Gud. Dette betyr ikke nødvendigvis at alle uomvendte er aktivt, planmessig og ondskapsfullt fiendtlige. De fleste er passivt fiendtlige mot Gud. De tenker ganske enkelt vanligvis ikke på Gud. Hvis Gud blir nevnt, blir de forlegne og forsøker ofte å endre tema. De innser sannsynligvis ikke selv at de har en fiendtlig innstilling mot Gud. Likevel er nettopp dette den psykologiske grunnen til at de ønsker å unngå temaet. Med andre ord har gjen-

nomsnittsmennesket en ubevisst passiv fiendtlighet mot Gud. Uten bevist å innse det vil de at Gud skal "holde fingrene fra fatet deres" — bortsett fra når de er i store vanskeligheter og roper ut om hjelp fra Gud.

Det åndelige, usynlige, er et mysterium for dem. De forstår ikke disse tingene, enda så virkelige de er, fordi de ikke kan se dem. De forblir et stort mysterium, og derfor benekter de deres eksistens.

Det var en årsak til denne frivillige uvitenheten. Og Bibelen forteller oss helt klart om denne årsaken, som er tosidig: 1) Det som skjedde i forhistorisk tid og 2) det Gud selv avgjorde etter Adams opprinnelige synd. Alt dette (som vil bli forklart i de neste to kapitlene), og årsaken til den stadig økende ondskap i dagens verden, er klart åpenbart av Den Allmektige Gud i hans Ord, den hellige Bibel. Vi vil gjøre dette klart forståelig etterhvert som vi går frem.

Men først: hva åpenbarer Bibelen om hvem og hva Gud er? Det er *bare* i denne Åndsinspirerte boken at Gud åpenbarer seg selv. Men menneskeheten generelt har aldri trodd Gud — det vil si, *det Gud sier!* Gud snakket ansikt til ansikt, personlig, med Adam og Eva, de første mennesker som ble skapt. Så tillot han Satan å nærme seg dem. Satan nådde frem til Adam gjennom hans hustru. Våre første forfedre trodde Satan da han sa: "Dere skal visselig *ikke* dø," etter at Gud hadde sagt: "Du skal visselig dø," hvis Adam stjal den forbudne frukt.

Da Jesus Kristus talte her på jorden 4000 år senere, var det bare 120 mennesker som trodde det han sa (Apg. 1:15), selv om han forkynte sitt budskap fra Gud til flere tusener.

Derfor er det ikke underlig at ingen av disse religionene, sektene og trossamfunnene, bortsett fra den lille og forfulgte menigheten som Jesus Kristus stiftet i år 31 e.Kr. og som begynte med de 120, tror på Gud; det vil altså si at disse andre ikke tror det Gud sier i sitt Ord. Guds Ord åpenbarer klart hvem og hva Gud er! Men deres uvitenhet har en grunn. Dette vil bli forklart etterhvert som vi går videre.

Men nøyaktig HVEM og HVA er da Gud? Hvordan åpenbarer han seg? Jeg har allerede sitert apostelen Paulus, som sa til de intellektuelle i Aten at Gud er Skaperen, som tegnet, dimensjonerte, formet og skapte mennesket.

Profeten Jesaja siterer Gud selv, som sier: "Hvem vil I da ligne meg med, så jeg skulle være ham lik? Løft eders øyne mot det høye og se: Hvem har skapt disse ting? Han er den som fører deres hær ut i fastsatt tall, som kaller dem alle ved navn; på grunn av hans veldige kraft og hans mektige styrke savnes ikke én" (Jes. 40:25–26).

Videre sier Gud selv til skeptikerne: "Kom hit med eders sak, sier Herren: kom frem med eders bevisgrunner, sier Jakobs konge. La dem komme frem med dem og kunngjøre for oss hva som skal hende! Kunngjør hva det er I tidligere har spådd, så vi kan akte på det og lære dets utfall å kjenne! Eller la oss høre de tilkommende ting! Kunngjør hva som skal komme heretter, så vi kan vite at I er guder? Ja, gjør noe godt eller noe ondt, så vi med forundring kan se det alle sammen! Se," spotter Gud tvileren, "I er intet, og deres gjerning ingenting" (Jes. 41:21–24). Disse skriftstedene åpenbarer Guds makt, men ikke hva Gud er på en slik måte at han blir virkelig for leseren. Det må andre bibelord gjøre.

Gud, universets Skaper

Gud er Skaperen av ALT — absolutt alt i dette uendelige universet — stjernene, galaksene i det endeløse verdensrommet, vår klode, mennesket og alt her på jorden.

Det er DET Gud er — *hva han gjør!* Han SKAPER! Han tegner, dimensjonerer og former. Han gir LIV! Han er den store GIVER! Og hans lov — hans livsstil — er å GI, ikke å TA, som er denne verdens stil.

Men *hvordan* er Gud? HVEM er Gud? Det har vært mange forestillinger om dette. Noen tror at Gud bare er *det gode* eller de gode forsetter i hvert menneske — bare en del av hvert individ. Noen har forestilt seg Gud som et slags

gudebilde av gull eller sølv, eller skåret ut i tre, sten eller et annet materiale. Da Moses snakket med Gud på Sinai-fjellet, trodde israelittene at Gud var, eller så ut som, en gullkalv.

Mange tror at Gud er en enkelt høyeste Person. Noen trodde han var en ånd.

Men den alminnelig godtatte læren i den tradisjonelle kristenhet er at Gud er en "treenighet" — Gud i tre Personer: Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Ordet *treenighet* finnes ikke i Bibelen, og Bibelen lærer oss heller ikke den doktrinen. Men mer om det senere.

Gud i forhistorisk tid

La oss nå gå tilbake til selve be-

Hvis du vet hvordan et menneske ser ut, vet du også hvordan Gud ser ut, for han skapte mennesket i sitt bilde og likhet!

gynnelsen, til forhistorien.

Hvis noen spurte deg hvor i Bibelen du finner den aller første beskrivelsen av Gud i tidsrekkefølgen for hans eksistens, ville du sannsynligvis svare: "Selvsagt det aller første verset i Bibelen, 1. Mos. 1:1." Ikke sant?

Galt!

I tidsrekkefølgen er den tidligste åpenbaringen av hvem og hva Gud er, i Det nye testamente, Joh.1:1.

"I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys" (Joh. 1:1–4).

"Ordet" i dette avsnittet er oversatt fra det greske *lógos*, som betyr "talsmann", "ord" eller "åpenbarende tanke". Det er navnet som her er brukt om en enkelt Person. Men hvem eller hva er denne Logos? Legg merke til forklaringen i vers 14:

"Og Ordet ble kjød og tok bolig

iblant oss, og vi så hans herlighet — en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin far — full av nåde og sannhet.”

Da han ble født som Jesus Kristus, var han kjøtt og blod, av stoff og kunne bli sett, tatt og følt på. Men hva var han fra før som Gud — som Logos? Det blir besvart i Joh. 4:24: “Gud er ånd,” og ånd er usynlig. Vi vet hvilken form og skikkelse han hadde som mennesket Jesus. Men hvilken form og skikkelse hadde han som Ordet? Det vil vi forklare senere.

Ordet er da en Personlighet som ble menneske — unnfanget av Gud, som gjennom denne senere unnfangelen ble hans Far. Likevel var Ordet i den forhistoriske tid omtalt i 1. vers av Joh. 1, ikke (ennå) Guds Sønn. Han frasa seg sin herlighet som Ånd og guddom for å bli avlet som menneske. Han ble gjort til Guds Sønn ved å bli unnfanget ved eller avlet av Gud og født av jomfruen Maria.

Her finner vi altså åpenbart opprinnelig *to Personligheter*. Den ene er Gud. Og sammen med Gud i denne førhistoriske tiden var en annen Personlighet som også var Gud — en som senere ble avlet og født som Jesus Kristus. Men disse *to Personlighetene* var ånd, usynlig for menneskeøyet, hvis ikke overnaturlig synliggjort. Likevel var Jesus på den tid som beskrives i vers 1, *ikke* Guds Sønn, og Gud var ikke hans Far.

Hvem var Melkisedek?

Når det gjelder begynnelsen av hans eksistens, finner vi mere beskrevet i Hebreerne kapitel 7. I forbindelse med Melkisedek, som var konge av Jerusalem på Abrahams tid, sies det også at han var den høyeste Guds Prest. Denne Melkisedek hadde eksistert i evig tid — “uten far, uten mor, uten ættetavle, som hverken har dagers begynnelse eller livs ende, men er gjort lik med Guds Sønn — *han blir prest for alltid*” (Hebr. 7:3).

Siden Melkisedek var “gjort lik med Guds Sønn”, og forblir Yppersteprest til evig tid, og Jesus Kristus nå er Yppersteprest, må Melkisedek og Jesus Kristus være en og samme Person.

Derfor var Kristus “uten far, uten mor, uten ættetavle [på Abra-

hams tid], som hverken har dagers begynnelse eller livs ende”. Gud hadde også eksistert *evig* sammen med Ordet, Da Jesus var “Ordet”, var han et udødelig vesen som ALLTID hadde eksistert — uten dagers begynnelse. Det har aldri eksistert noen tid da han ikke var til. Da var han “lik” Guds Sønn — men han var ennå ikke Guds Sønn. Han var også Gud, sammen med Gud.

Disse avsnittene viser at Ordet i begynnelsen — før NOE SOM HELST var skapt — var hos Gud, og at han også var Gud. Men hvordan kunne det være mulig?

Vel, sønnen til en mann som heter Hansen kan være *hos* Hansen (sin far), og han *er* også Hansen fordi han har sin fars navn — likevel er han en egen person *hos* Hansen (sin far) og han *er* også Hansen.

Det eneste forskjellige i denne analogien er at Ordet, på den tid Joh. 1:1 omtaler, ennå ikke var Guds Sønn. Men han var *hos* Gud, og han var også Gud.

De var ennå ikke Far og Sønn — *men de var grunnlaget for* det som *skulle bli* FAMILIEN GUD!

Denne familien består nå av Gud Fader og hans Sønn Jesus Kristus, og mange unnfangede mennesker som allerede NÅ er unnfangede Guds Sønner (Rom. 8:14, 16; 1. Joh. 3:2), som utgjør Guds Menighet.

Dette FAMILIE-aspektet — GUDSFAMILIEN — er uhyre viktig, noe som senere vil bli nøyere forklart.

Men hvor er vi nå?

Lenge før noe annet eksisterte, eksisterte det altså *to* Høyeste Vesener, udødelige, som ALLTID hadde eksistert. Hjernen din kan ikke helt fatte dette “alltid”, men den kan heller ikke helt fatte *hva* elektrisitet er! Likevel vet du at elektrisitet eksisterer og er et faktum!

Hvordan Kristus var Skaperen

Men tilbake til vårt spørsmål: “Hvem og hva er Gud?” Før *noe annet* ble skapt, fantes Gud og Ordet, av ånd, ikke av stoff, men ikke desto mindre høyst virkelige. *To* Personer, ikke tre. Og, Joh. 1

vers 2, alt (hele universet) ble til ved Ordet.

La oss forstå dette ved å ta med Ef. 3:9 (1857–overs.): “Gud . . . som har skapt alle ting ved Jesus Kristus” (De siste tre ord sløyfet i nyere skandinaviske bibler).

La meg forklare. Den første uken i januar 1914 ble jeg sendt av et landsomfattende blad til Detroit i Michigan for å intervju Henry Ford. Jeg skulle samle bakgrunnsstoff til en artikkel om hans nye sensasjonelle lønnspolitikk med 5 dollar pr. dag. Jeg møtte Henry Ford i administrasjonsbygningen, han var forretningsmessig antrukket med hvit snipp og slips. Så tittet jeg tvers over en overdekket passasje og inn i den enorme fabrikken (den daværende Highland Park-fabrikken), hvor jeg så kanskje tusenvis av menn i overaller som arbeidet ved elektrisk drevne maskiner. Ford ble kalt *skaperen* av Fordbilene. Men han skapte dem ved disse arbeiderne, som brukte elektrisk kraft og maskiner.

Tilsvarende er Gud Fader Skaper. Men han “har skapt alle ting

Den moderne vitenskapelige oppfatning benekter eksistensen av det usynlige og det åndelige. Likevel er alle våre . . . problemer og all ondskapen her i verden åndelig av natur.

ved Jesus Kristus”. Jesus er Ordet. Det står skrevet: “For han talte, og det skjedde” (Sal. 33:9). Gud forteller Kristus hva som skal gjøres (Joh. 8:28–29). Så taler Jesus, som arbeideren, og Den Hellige Ånd er KRAFTEN som reagerer og gjør det Jesus befaler.

Derfor, som vi for øvrig leser i Kolosserne kap. 1, fra og med vers 12: “Så I med glede takker Faderen, som . . . satte oss over i sin elskede Sønns rike . . . Og han er et bilde av Gud den usynlige [samme

utseende, form, skikkelse og karakter] . . . for i [ved] ham er alle ting skapt, de i himlene og de på jorden, de synlige og de usynlige, enten det så er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter; alt er det skapt ved ham og til ham, og han er før alle ting, og alle ting står ved ham" (vers 12-13, 15-17).

Dermed åpenbarer Guds Ord at Gud og Ordet — to høyeste personligheter — ALLTID har eksistert sammen — og før NOE SOM HELST var blitt skapt — denne jord og hele universet.

I sitatet foran var Kristus i samme bilde — samme form og skikkelse, som Gud. Kanskje det vil gjøre Gud mer virkelig for deg når du innser at han har samme form og skikkelse som et menneske. Vi vil gi flere bevis på dette senere.

Det var følgelig en tid da disse to Personlighetene eksisterte sammen, og INTET ANNET fantes.

Ingen tredje Person er nevnt. Både Gud og Ordet er Ånd og utstråler sin ånd.

Er da Gud begrenset til bare to Personer? Den falske treenighetslæren begrenser Gud til tre Personer. Men Gud er ikke begrenset. Som Gud om og om igjen åpenbarer, er hans formål å reprodusere seg selv til det som gjerne kan bli milliarder av Gudspersoner. Det er den falske treenighetslæren som begrenser Gud, fornektet Guds hensikt og som helt tydelig har forført hele den kristne verden.

Hvor lenge må de ikke ha tenkt og planlagt, tegnet og konstruert før de overhodet begynte å skape noe som helst!

Men stoff — denne jord, stjernene, stjernetakene og galaksene — var ikke det første de skapte. *De skapte engler før de skapte stoff.*

Gud forteller om skapelsen av jorden i Jobs bok kap. 38. Han forteller at da jorden ble skapt, ropte englene av fryd (vers 7). Derfor eksisterte alle englene allerede da jorden ble skapt.

I 1. Mosebok 1:1 fortelles det om da Gud skapte jorden og himlene. I mange oversettelser benyttes ordet *himmelen* — i entall. Men i det opprinnelige hebraiske som Moses skrev på, og slik andre oversettelser gjengir det,

er flertalsformen, *himlene*, brukt, noe som antyder at hele det materielle universet ble skapt samtidig med jorden.

Dette kan imidlertid ha vært for adskillige tusener eller millioner av år siden. Engler ble satt på jorden før mennesket ble skapt. Siden englene er udødelige åndelige vesener, kan de ha bodd her i tusener eller millioner av år før mennesket ble skapt. Gud åpenbarer ikke hvor lenge. Til å begynne med var jorden englenes bolig. Men, Judas v. 6, "de engler som ikke tok vare på sin høye stand, men forlot sin egen bolig [jorden] . . ."

Hvordan ser Gud ut?

Nå flere detaljer om hvem og hva Gud er.

Gud er Ånd (Joh. 4:24). Hvorfor er Gud uvirkelig for så mange mennesker? Fordi Gud og Ordet bestod av *ånd*, ikke stoff, ikke kjøtt og blod som menneskene. Gud er *usynlig* for menneskeøyne (Kol. 1:15). Han synes ikke virkelig. For at noe skal synes virkelig, vil hjernen naturligvis helst se for seg en bestemt form og skikkelse. Men selv om Gud består av ånd og ikke av synlig stoff, så har Gud likevel en bestemt form og skikkelse.

Hvordan er Guds form og skikkelse?

I 1. Mosebok 1:26 står det: "Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse." Vi kjenner menneskets form og skikkelse, og det er Guds bilde, lignelse, form og skikkelse.

I forskjellige deler av Bibelen blir det åpenbart at Gud har ansikt, øyne, nese, munn og ører. Han har hår på hodet, og det er også åpenbart at Gud har armer og ben, hender og fingre. Ikke noe dyr, fjærkre, fugl, fisk, insekt eller noen annen form for liv som vi kjenner til har hender som menneskehender. Selv om et eller annet levende vesen som vi kjenner til hadde evnen til å tenke, ville det uten hender og fingre ikke klare å konstruere og lage det menneskene klarer.

Gud har føtter, tær og en kropp. Gud har forstand. Dyr har hjerne, men ikke intellektets kraft som menneskene.

Hvis du vet hvordan et menneske ser ut, vet du også hvilken

form og skikkelse Gud har, for han skapte mennesket i sitt bilde, i sin egen likhet!

En av Jesu disipler spurte ham hvordan Gud Fader sår ut. Jesus svarte: "Så lang en tid har jeg vært hos edet, og du kjenner meg ikke, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen . . ." (Joh. 14:9). Jesus så ut som Faderen. Jesus var faktisk "Gud med oss" (Matt. 1:23). Jesus var den avlede og fødte Guds Sønn.

Og hvordan så Jesus ut? Han så ut som et menneske, for han var også Menneskesønnen. Han lignet slik på andre jødiske menn på sin tid at hans fiender bestakk Judas for å peke ham ut og vise hvem i mengden den natten som var Jesus.

Så nå vet vi at Gud har samme form og skikkelse som et menneske. Vi vet også at han består av ånd, ikke som mennesket av stoff. Ånd er usynlig for menneskeøyne, hvis det ikke blir synliggjort ved en eller annen spesiell prosess. Og hvis de ble synliggjort slik, ville vi se både Gud Fader og Kristus nå herliggjort i himmelen med ansikter som riktignok er modellert og formet som menneskenes, men med en stråleglans like sterk som solens i full styrke! Deres øyne ville flamme som ild, føttene som skinnende kobber, og med hår hvitt som sne (Åp. 1:14-16).

Guds natur og karakter

Men viktigst av alt: Hvordan er Guds vesen — hans KARAKTER? Man kan ikke vite *hva* Gud er uten å vite hvordan hans karakter er!

Karakteren til både Gud Fader og Sønnen Kristus er en karakter i åndelig hellighet,

Denne karakteren kan oppsummeres i det ene ord *kjærlighet*, definert som en utstrømmende kjærlig omsorg. Den er livsformen som består i å gi, å tjene, hjelpe og dele med andre; ikke "ta"-formen.

Det er en livsform uten begjær, sanselighet og grådighet, forfengelighet og egoisme, konkurranse, strid, vold og ødeleggelse, misunnelse og sjalusi, harme og bitterhet.

Guds iboende natur er *fredens, rettferdighetens, nådens, gledens og lykkens* vei, som stråler ut mot dem han har skapt!

Ordet og Gud LEVDE. Hva gjorde de? De skapte. Hvordan

levde de — hvordan var deres “livsstil”? De levde etter sin fullkomne karakters livsstil — med en utstrålende *kjærlighet*. Da Jesus ble døpt, sa Gud Fader: “Du er min Sønn, den ELSKEDE.” Gud elsket Ordet, og Ordet elsket Gud — han adlød ham fullstendig.

To kan ikke vandre sammen uten at de er enige. De var totalt enige og i full samarbeide. To kan heller ikke vandre sammen i fortsatt fred uten at den ene er overhode, eller leder, og har kontrollen.

Deres livsform frembragte total

Guds... natur er fredens, rettferdighetens... og lykkens vei, som stråler ut mot dem han har skapt!

fred, samarbeide, glede og full av resultater. Denne livsformen ble en lov. Loven er en standard for oppførsel eller forhold mellom to eller flere personer. Man kunne kalle reglene i en idrettskonkurranse for spillets “lov”. Skal en lov være virksom, må det være straff for å bryte den. Ingen lov kan eksistere uten straff for at den blir overtrådt.

Gud — opphav til styre

Selve det faktum at det finnes en lov, forutsetter styre. Styre er administrasjon og utøvelse av loven av en som har autoritet. Dette gjør det nødvendig med en autoritativ ledelse — en som bestemmer.

Da bare de to bevisste Livsvesenene eksisterte, var Gud lederen — i autoritativ ledelse. Så selv da Gud og Ordet var de eneste to bevisste vesenene, fantes det en STYRELSE med Gud som øverstbefalende leder. Guds styre er nødvendigvis et styre ovenfra og ned. Det kan ikke være et “styre med de styrtes samtykke”. Lovene kommer fra Gud og blir overlevert fra ham — aldri satt opp av folket. De som blir styrt, dikterer aldri hvordan styret skal herske over dem. Siden Gud skapte andre bevisste, tenkende levende vesener, nødvendiggjorde dette faktum i seg selv Guds styre

over alt som ble skapt, med Gud som høyeste Styret.

Vår sivilisasjon av mennesker har tiltatt seg retten til å utstede lover. Menneskelige styrende organer, uansett om det er kommune-, by-, fylkes-, eller riksstyret, har organer som utsteder lover — bystyret, statlige lovgivende organer som storting, folketing, riksdag, parlament, kongresser, reichstag, diet og kneset. Men 6000 år av menneskelig erfaring har til fulle vist hvor ytterst udugelig menneskeheten er til å skille rett fra galt, eller å formulere lover for menneskers oppførsel og forhold.

Menneskenes lovgivende organer har laget så mange lover at gjennomsnittspolitimannen i en by ikke er i stand til å holde rede på selv en sjettedel av de lovene hvis overtredelser han er ment å ta seg av. Noen husker kanskje en tegneserie i ameri-

kanske aviser som het “There ought to be a law” (“Det burde være en lov”). Tegneserien gjorde narr av selve tanken om at menneskelige lovgivere har laget så mange lover og likevel ikke er i stand til å dekke enhver mulig lovovertrødelse.

Guds lov er åndelig og kan bli oppsummert i et enkelt, men altomfattende ord — *kjærlighet*. Hans lov for styring av menneskers oppførsel er delt opp i de to store bud, kjærlighet mot Gud og mot ens neste. Disse to budene er så i sin tur delt opp i De ti bud. Jesus forstørret denne loven ved å vise hvordan dens prinsipp utvider seg så det faktisk dekker enhver mulig gal handling menneskene kan begå.

Kap. 3 i 2. Kor. viser at Guds lov er oppsummert i ett enkelt ord, kjærlighet. Ikke desto mindre er den så fullkommen at den — om man anvender dens prinsipp — er en altomfattende lov.

Det finnes kun én fullkommen Lovgiver, og det er Gud.

Husk at Guds styre er basert på Guds lov, som er en livsform med utstrømmende *kjærlighet*, samarbeide og omtanke for de styrtes vel. Og denne Guds lov fører til fred, glede og samarbeid gjennom lydighet.

Gud er en Familie

1. Mosebok 1:1 nok en gang: “I begynnelsen skapte Gud...” Dette ble opprinnelig skrevet av Moses slik Gud inspirerte ham. Moses skrev på hebraisk. Det hebraiske ordet som blir oversatt Gud, er *Elohim* — et substantiv eller navn, i formen flertall, men vanligvis grammatisk brukt i entall. Det er samme type ord som *familie*, *menighet*, *gruppe* — en familie som består av to eller flere medlemmer — en menighet bestående av mange medlemmer — en gruppe på flere personer.

Ordet refererer til nøyaktig de samme “Personene” som utgjør den eneste Gud, som vi fant i Joh. 1:1 — Ordet og Gud — og hver av disse TO Personene er Gud.

MED ANDRE ORD, GUD ER NÅ EN FAMILIE som består av flere personer, foreløpig bare av de to — Gud Fader og Sønnen Kristus. Men HVIS Guds Hellige Ånd oppholder seg i en, og en blir ledet av Guds Ånd, da er man et unnfanget barn av Gud (Rom. 8:14). Men når Kristus kommer tilbake til jorden, i høyeste makt og herlighet for å sette opp GUDS RIKE og gjenopprette det GUDS STYRE som Lucifer avskaffet, da skal alle som er fylt med og som bli ledet av Guds Ånd, bli FØDTE Guds Sønner. Gudsfamilien vil da regjere ALLE NASJONER, idet GUDS STYRE blir gjenopprettet!

“Treenighetslæren” begrenser Gud til et antall av tre personer. Den ØDELEGGER selve Jesu Kristi evangelium! Hans evangelium er godt nytt om GUDS KONGEDØMME som nå snart kommer — det eneste håp for denne verden og dens forvirrede menneskehet!

“Treenighetslæren” på stikk motsatt fløy, er læren til den store falske religionen som i Åpenbaringen 17:5 bli kalt en “hemmelighet, Babylon, den store, mor til skjøgene og til stygghetene på jorden”.

Med denne doktrinen, og mange andre, har Satan FORFØRT hele den tradisjonelle kristenheten.

Treenighetslæren

Den alment aksepterte læren i den tradisjonelle kristendom er at Gud er en “treenighet” — Gud i tre

personer — Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.

Hvordan kom denne "treenighetslæren" inn i den tradisjonelle kristendommen?

Den kom så avgjort ikke fra Bibelen. Jeg har sitert Åpenbaringen 12:9, som sier at alle nasjoner er blitt forført av djevelen Satan. Men hvordan introduserte så den slus Satan denne læren i "kristendommen"?

Historien om dette spørsmålet er interessant. Det virker utrolig at et vesen som Satan ikke bare greide å forføre hele jorden, men også "kristendommen" — selve den religion som bærer Kristi navn og som antas å være hans sanne religion. Men paradoksalt nok, det var hva Satan gjorde!

Han gjorde det gjennom sin store falske kirke, som ble stiftet i år 33 av trollmannen Simon, som i Apostelenes gjerninger kapittel 8 blir omtalt som lederen for den babylonske mysteriereligion i Samaria. Det er omtalt i 2. Kongebok 17:23–24 at Salmaneser, konge av Assyria, som hadde invadert og erobret Nordriket, — dvs. kongedømmet Israel, førte innbyggerne bort fra deres land Samaria, nord for Jerusalem, og flyttet folk som dyrket Babylons mysteriereligion, fra Babylon inn i landet isteden. Disse var selvsagt hedninger. De bebodde fortsatt dette området av Nord-Palestina på Kristi tid. Jødene i Judea på Kristi tid ville ikke ha noe med dem å gjøre, og kalte dem foraktelig for "hunder". De tilhørte fortsatt i det første århundret denne hedenske babylonske mysteriereligion.

I år 33 e.Kr., to år etter at Jesus Kristus fra himmelen grunnla Guds Menighet på pinsedagen, dro diakonen Filip, som senere ble evangelist, ned til Samaria og forkynte Kristi evangelium. Denne trollmannen Simon kom som en i mengden for å høre ham.

Simon drev med trolldom slik at samaritanerne var helt overveldet av dette, og de fulgte ham som sin leder i Babylonsk mysteriereligion, og "både små og store sa: Han er Guds kraft" (Apg. 8:10, '78-overs.)

Da folket trodde på Filip, som forkynte Guds Rike, ble de døpt, og denne Simon oppnådde også å bli døpt sammen med dem.

Så kom Simon til apostlene Peter og Johannes, og tilbød penger som bestikkelse for at de skulle gi ham Den Hellige Ånd. Peter irettesatte ham hårdt. Men Simon utropte ikke desto mindre seg selv som kristen apostel, og kalte den hedenske babylonske mysteriereligion for "kristendom". Han godtok doktrinen om "nåde" for syndenes forlatelse (noe de hedenske religionene aldri hadde hatt), men vendte nåden til en tillatelse til ulydighet mot Gud (Judas 4). Han traktet etter å gjøre sin hedenske religion under navnet "kristendom", til en enerådende religion, for derigjennom å vinne politisk verdensherredømme.

Simon, "pater" (peter, far) for sin falske motreligion, oppnådde ikke dette i sin levetid. Men etterfølgende ledere, med hovedkvarteret flyttet til Roma, fikk senere politisk kontroll over Romerriket og dets middelalderse etterfølger, kalt "Det hellige romerske rike". Dette verdensriket er nå i ferd med på nytt å oppstå i Europa!

Et falskt mot-evangelium

Innen år 60 e.Kr. hadde allerede meget av Midtøsten vendt seg fra det sanne evangelium til et falskt (Gal. 1:6–7). Så sent som i 90-årene e.Kr. levde apostelen Johannes fortsatt. Han skrev Åpenbaringsboken på øya Patmos.

Litt senere forsøkte kirken som ble startet av Simon i år 33 e.Kr. å forandre den sanne kristne påsken. (Kristus hadde endret dens form fra å bruke offerlam til usyret brød og vin.) Kirken ville nå gjøre den til en babylonsk seremoni, oppkalt etter gudinnen Astarte eller Istar (på engelsk kalt "Easter", på tysk "Oster").

Etter at apostelen Johannes var død, satte Polykarp, en av hans disipler, i gang en debatt om kristen kontra tradisjonell påske med biskoppen i Rom, som da var leder av den kirken Simon startet.

Senere startet Polykrates, en annen disippel av Kristi sanne kristendom, en enda heftigere debatt over det samme påske-spørsmålet med en senere biskop

av Rom. Denne teologiske striden ble kalt "den kvartodesimanske strid". Polykrates hevdet, slik Jesus og de opprinnelige apostlene hadde undervist, at påsken skulle feires i sin nye kristne form som var innført av Jesus og apostelen Paulus (1. Kor. 11), med usyret brød og vin istedenfor å ofre et lam, om aftenen — ved starten på — den 14. nisan (første måned, om våren), i den sakrale kalender. Men romerkirken insisterte på at den skulle feires på en søndag.

Omtrent på samme tid raste det en annen strid mellom en dr. Arius fra Aleksandria, en kristen leder som døde i år 336, og andre biskoper, om hvorvidt man skulle kalle Gud en treenighet. Arius bekjempet treenighetslæren standhaftig, og hadde mange tilhengere.

I år 325 innkalte keiser Konstantin til kirkemøtet i Nikea for å løse disse stridspunktene. På den tid var Konstantin ennå ikke "kristen", men han tok ledelsen som politisk hersker. Kirkemøtet vedtok både påskesøndagsdoktrinen og treenighetslæren. Konstantin, den daværende sivile hersker, gjorde vedtakene til lov, men kunne ikke gjøre dem SANNE!

Selv om Jesus forkynte sitt budskap fra Gud til flere tusener, var det bare 120 mennesker som trodde det han sa.

Satan har forført hele verden med hensyn til hvem og hva Gud egentlig er, såvel som Kristus og Den Hellige Ånd. Det samme gjelder Guds STYRELSE basert på Guds åndelige lov. Likeens om hva og hvorfor mennesket er, hva frelse er, hvordan man kan få den, hva det sanne evangeliet er, hva og hvorfor kirken er, og hva fremtiden vil bringe!

Hvordan er Gud?

Ordet *treenighet* er ikke brukt noe sted i Bibelen. Etterhvert som vi går frem skal jeg gjøre det helt

klart at Gud aldri har begrenset seg selv til noen "treenighet". Straks denne overraskende sannheten blir forstått, er den den vidunderligste åpenbaring som menneskesinnet kan begripe eller romme!

Den aller første idé eller lære om Gud som en treenighet, begynte i annen halvdel av det annet århundre — hundre år etter at mes-teparten av Det nye testamente var skrevet. Den forfalskede kristendom som ble klekket ut av trollmannen Simon, fremmet den iherdig sammen med læren om tradisjonell påske. Men Guds sanne Menighet motsatte seg den på det kraftigste. Striden ble så voldsom at den truet verdensfreden. Den da hedenske keiser Konstantin sammenkalte sitt kirkemøte i Nikea for å løse striden. Den romerske keiserens støttespillere var langt flere enn dem som støttet den forfulgte sanne Guds kirke.

Du vil finne en profeti om disse to kirkene i Åpenbaringsboken. I 12. kapitel er profetien om Guds sanne menighet, sterkt forfulgt. Jesus kalte den "den lille hjord". I kapitel 17 vil du finne profetien om den falske kirke — en meget stor kirke, som Gud kaller "en hemmelighet, Babylon, den store, mor til skjøtene" (vers 5). Hun slo seg sammen med og satt overskrevs på de politiske myndighetene. Hele verden vil gispe i UNDRING (vers 8) når dette religiøst-politiske middelalderske "Hellige romerske rike" blir gjenopplivet! Det er nå i de forberedende stadier av sin utforming, som starter med Fellesmar-kedet!

Falske bibelvers lagt til

Det er bare et lite avsnitt i enkelte bibeloversettelser som vanligvis brukes av "treenighets"-forkjempere for å forsvare "treenighets"-læren. Avsnittet i disse oversettelsene finnes i 1. Johannesbrev 5:7-8, og er satt i klammer i sitatet som følger: "For de er tre som vitner [i himmelen: Faderen, Ordet og den Hellige Ånd, og disse tre er ett; og de er tre som vitner på jorden:] Ånden og vannet og blodet, og disse tre går ut på ett."

Ordene i klammer ble lagt til av dem som skrev den latinske Vulgata-oversettelsen, sannsynligvis i begynnelsen av det 4. år-

hundre. De finnes ikke i *noen* av de eldre greske manuskripter. De ble lagt til Vulgata i diskusjonens hete mellom Rom og dr. Arius og Guds menighet.

Bibelkommentarer forklarer at disse ordene aldri ble skrevet i apostelen Johannes' manuskript eller i noen tidlige eller senere kopier av det. I sine tre brev og i Åpenbaringen skriver apostelen Johannes om "Faderen og Sønnen" (1. Joh. 1:3), og aldri om "Faderen og Ordet", unntatt i denne uinspirerte delen av 1. Johannesbrev 5:7-8.

De skandinaviske bibelutgavene hadde lenge med disse falske bibelversene, men hadde dem i klammer og med en fotnote om at de "fattes i alle gamle Haandskrifter". I Norge er de fjernet fra og med 1930-oversettelsen.

Det fantes en god grunn for at erkeforføderen Satan ville ha disse uekte versene inn i den latinske Vulgata-oversettelsen, hvorfra de krøp inn i andre lands oversettelser. Treenighetslæren ryddet Jesu Kristi evangelium fullstendig av veien. Hans evangelium er det BUDSKAP han bragte menneskeheten fra Gud Fader, den gode nyhet om GUDS kommende RIKE! Det er den ENE TINGEN Satan fremfor alt ønsker å forpurre. Dette vil bli tydeligere etterhvert som vi går frem.

En verdensberømt evangelist sier: "Da jeg først begynte å studere Bibelen for mange år siden, var treenighetslæren et av de aller vanskeligste problemene jeg stod overfor. Jeg har aldri løst det helt, for det er til en viss grad et mysterium. Selv om jeg den dag i dag ikke fullt ut forstår det, godtar jeg det som en åpenbaring fra Gud... Å forklare og illustrere Treenigheten, er en av de vanskeligste oppgavene for en kristen."

Det blir også gjort meget ut av det faktum at hankjønns-pronomenet *han* tankeløst blir brukt i forbindelse med Den Hellige Ånd. Men ikke alltid — av og til blir Den Hellige Ånd omtalt som *den* i akkurat de samme oversettelsene. For eksempel i avsnittene som beskriver da Den Hellige Ånd første gang kom under stiftelsen av Guds Menighet på den minneverdige pinsedagen.

Den Hellige Ånd utøst

Den Hellige Ånd kom fra himme-

len, hørbart, det lød som et veldig vær, "og *den* [Den Hellige Ånd] fylte hele huset, hvor de satt" (Apg. 2:2, dansk overs.). Så *viste* Den Hellige Ånd seg for dem — ble SYNLIG — den manifesterte seg. "Og der viste seg for dem tungene som av ild, og de [Den Hellige Ånd i form av ildtunger] fordelte seg og satte seg på hver enkelt av dem" (v. 3, dansk overs.). I vers 18 siterer Peter fra profeten Joel: "Jeg vil *utgyde* av min Ånd..." Den Hellige Ånd kan, som vann eller en annen væske, bli "utgydt" eller utøst. Kan man utøse en person fra den ene til den annen — som fra Gud til dem som var forsamlet der? Johannes 7:37-39: "Men på den siste, den store dag i høytiden stod Jesus og ropte ut: Om noen tørster, han komme til meg og drikk! Den som tror på meg, av hans liv skal det, som Skriften har sagt, renne strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd, som de skulle få som trodde på ham, for Ånden var ennå ikke kommet, fordi Jesus ennå ikke var herliggjort."

Atter engang i Apg. 10:45: "...den Hellige Ånds gave var blitt *utgydt* også over hedningene."

Oppsummering

Til slutt et helt kort sammendrag: Gud er en FAMILIE som for tiden består av de to Personene fra Joh.1:1-4, men med mange tusener som allerede er *unnfanget* ved Guds Ånd i Guds sanne kirke, og som snart skal bli født inn i den guddommelige familien når Kristus vender tilbake til jorden. Jesus Kristus ble ved oppstandelsen FØDT som en guddommelig Sønn av Gud (Rom. 1:4) — den *første* som ble født på denne måte inn i Familien Gud (Rom. 8:29).

Både Gud og Kristus består av ånd, av form og skikkelse som et menneske, men med øyne som ildsluer og ansikter som skinner som solen ved full styrke!

Gud er Skaperen av alt som eksisterer. Både Gud og "Ordet" (som ble Kristus) har eksistert i all evighet og før alt annet. Fra dem utstråler Guds Ånd, ved hvilken Gud er allestedsnærværende og allvitende. Gud Fader er den guddommelige Far i Familien Gud, den familie som de sanne omvendte kristne skal bli født inn i. □

Er religion bare for kvinner?

Jeg tilbragte min barndom i et hovedsakelig religiøst samfunn i Canada.

Hjemmet mitt lå bare en kort spasertur fra flere store kirker.

De fleste skolene ble ledet av religiøse forsamlinger. Til og med politikken i området var farvet av religiøs lære og doktriner.

Religionen var uten tvil gjennomtrengende, et absolutt nødvendig livsaspekt... spesielt for kvinner!

Men mennene? Stort sett bedrev de øyentjeneri overfor den religiøse lære som hadde formet våre liv. De lyttet pliktoppfyllende, men det var *kvinnene* som praktiserte disse grunnsetningene flittig, som forsøkte å leve etter dem og som lærte dem til sine barn.

Dobbeltmoral

Og deri ligger den dobbeltmoral som var en av grunnene til at jeg mistet interessen for religion etter hvert som jeg vokste opp.

Selv om det ble understreket at det var nødvendig og obligatorisk å gå regelmessig i kirken, la jeg merke til at menn sjelden deltok i gudstjenestene bortsett fra ved spesielle anledninger. Kirkebenkene var fylt med kvinner — bare her og der var det en mann, ofte eldre og vanligvis virket han ille tilmote og malplassert. Hvorfor?

Jeg husker at en eldre nabo fortalte meg at Gud på en eller annen måte hadde forhåndsdispo-

Er kvinner mer fromme av natur enn menn? Kan menn finne svar på sine spørsmål ved å praktisere Bibelens religion?

av Carn Catherwood

nert kvinner for "en spesiell form for fromhet". Menn, påstod hun, var av natur mer syndige, mindre følsomme overfor åndelige spørsmål, og mye vanskeligere å omvende.

Religion, virket det som, var hovedsakelig for kvinner. Menn som gikk ofte i kirken, som bad når de møtte prøvelser i livet, som forsøkte å leve et godt, moralsk liv, var ikke "ekte mannfolk".

Hvorfor denne dobbeltmoralen i vårt samfunn? Er religion, når alt kommer til alt, bare for kvinner?

En gang var religion bare for menn

Det er av betydning at mange av oldtidens folk betraktet religion som "hovedsakelig for menn" og *ikke* for kvinner! I de fleste kulturer fra førkristen tid ble kvinner ansett for ikke bare å ha lavere status enn menn, men de ble også regnet som mindreverdige overfor de forskjellige guddommene som de tilbad.

I enkelte tilfeller ble kvinner til og med nektet adgang til den lokale

guddommen. Flerkoneri var ofte standarden, og jomfruofringer og tempelprostitusjon var ikke uvanlig. Kvinner levde for det meste avstengte liv, ulærte, uten særlige rettigheter av noe slag. I de fleste slike samfunn var religion så godt som fullstendig innenfor *menne-nes* enemerker. Det ble ofte ansett at kvinner ikke var i stand til å forstå åndelige ting eller dyp, teologisk lære.

Den type jødedom som ble utøvet på tiden rundt Kristi fødsel, hadde unn-

gått mange av de ytterligheter som ble påtvunget kvinnene i de omkringliggende hedenske kulturer. Men ikke desto mindre anså mange jøder kvinner for å ha en åndelig, om ikke intellektuell lavere status.

Selv om jødiske kvinner nøt en frihet som ikke fantes i mange andre samfunn, var opplæring i religiøse anliggender nesten utelukkende reservert for menn.

Kristus underviste menn og kvinner

Da Jesus dukket opp i landskapet, kastet han nytt lys over religionens sanne betydning. Han understreket anger, omvendelse og lydighet overfor Gud for *alle* mennesker. Jesus antydte aldri at menn medfødt var mer "religiøse" enn kvinner, slik den gjengse oppfatningen på den tiden var. Heller ikke antydte han at kvinner er "frommere" enn menn — en gjengs oppfatning i våre dager.

Mens han talte til blandede grupper menn og kvinner, stadfeste-

(Fortsettes side 20)

RIKE LILLE

M

ange av oss som må leve i denne hektiske, hjerteløse, moderne verden, drømmer fra tid til annen om et land som er annerledes. Så bli med oss til et land som har ting som ikke kan kjøpes for penger.

Kanskje det er et land hvor rolige daler ligger i skyggen av kjølige, grønne åser.

Krystallklare bekker styrter ned fra majestetiske fjell, og luften er ladet med duften av eksotiske trær, urter og blomster. Innbyggerne er tilfredse, for landet deres er uten forbrytelser, uten forferdelig fattigdom, uten trusel om hungersnød og uten krig. De har fred med verden og sin neste. Alle har arbeide. Menn kan være menn, og kvinner er tilfredse med å være kvinner. Barn viser respekt, og ungdomsforbrytere finnes ikke.

Kanskje finnes et slikt land bare i våre drømmer. Kanskje er det Bhutan.

Sammen med andre medlemmer av redaksjonen i *Den Enkle Sannhet* tilbrakte jeg nylig en uke i dette fascinerende lille kongedømmet i Himalaya. Det var en uvanlig anledning, ettersom bare rundt 2000 mennesker inviteres til å besøke Bhutan hvert år. I mange

hundre år var Bhutan bokstavelig talt et avskrekkende kongedømme i fjellene. Det er bare i de siste årene at det forsiktig har åpnet sine dører for omverdenen.

Vi tror leserne av *Den Enkle Sannhet* har lyst til å dele våre erfaringer, da selv et kort besøk til Bhutan gir en ettertenksom reisende et glimt av verden slik den var i går.

Og en antydning av hvordan den kan bli i morgen!

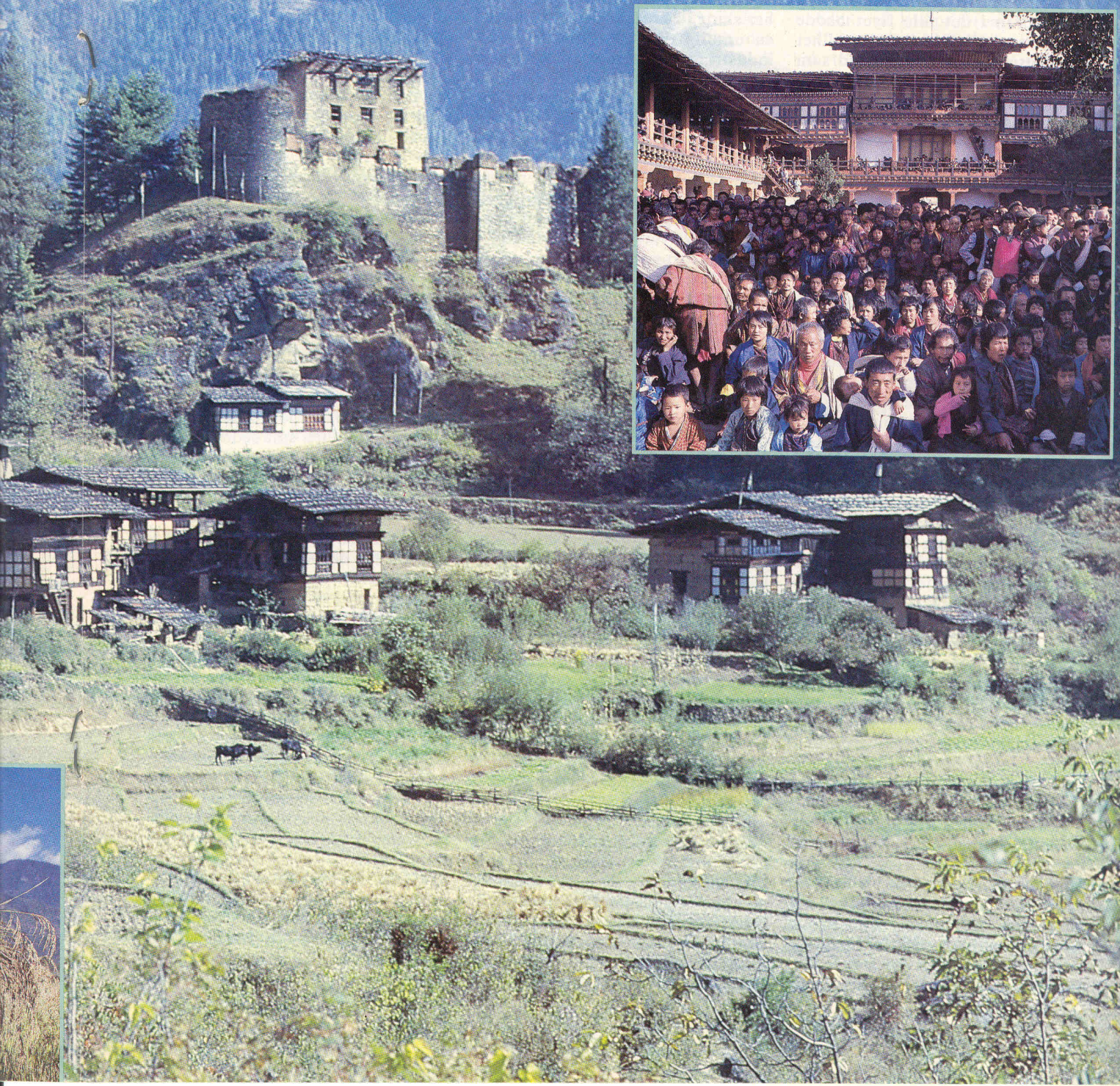
Et sted som er annerledes

Vi nærmet oss Bhutan fra luften. Frem til 1983 kunne man bare komme frem med jeep langs en buktende vei fra slettene i Nord-India. Det er raskere å fly, men ikke mindre praktfullt. Det lille Dornier 228-flyet brukte 1½ time på å fly fra Calcutta over de utarmede slettene i Bangladesh og inn mot de første majestetiske fjellene i Himalaya. Bhutan kommer bokstavelig talt opp for å

Druk Cyel Dzong bevoktet i sin tid Paro-dalen fra marodører fra nord. Men i dag kommer trusselen mot Bhutans rolige livsrytme fra en helt annen kant. Innskutt til høyre: Frukten av arbeidet — bhutaneserne er fortsatt avhengig av småbruk for sitt levebrød. Innskutt ytterst til høyre: En glad mengde feirer en høytid ved Punakha Dzong.

FATTIGE LAND

møte deg, for dette er et av de mest fjellrike land på jorden. 80 prosent av landet ligger i mer enn 2000 meters høyde.

Idet flyet nærmet seg Bhutans eneste flyplass i Paro-dalen, måtte den tråkle seg frem mellom fjellene. Under oss (og enkelte ganger over oss) lå små hus helt umulig til på smale fjellhyller, og strupbratte skråninger var omhyggelig anlagt i terrasser til usannsynlige rismarker. Den indiske piloten landet forsiktig og ifølge tidsskjema, og da motoren i det lille flyet hadde stanset, innhyllt den totale stillhet oss. Dette var virkelig et sted som var annerledes.

Vi ble presentert for Kinley Dorji, mannen som skulle være vår vert. Han var en vennlig, velutdannet ung mann som snakket engelsk feilfritt.

De første to dagene av vårt opphold tilbragte vi i Paro-dalen. Paro er et av landets to viktigste bosetningsentra — tett befolket etter bhutansk målestokk — en stille landsby etter nesten alle andres. Pene små gårdsbruk ligger strødd utover dalbunnen, omgitt av små åkre med rød ris, hvete, mais og grønnsaker, spesielt paprika.

Folket høstet omhyggelig inn kornet med sigd. En kvinne rettet opp ryggen og viste meg stolt fruktene av sitt strev — et fange fullt av gylden hvete. Med håndbevegelser spurte jeg om jeg kunne få ta et bilde av henne. Hun gjorde tegn til meg at jeg skulle gå ut i åkeren, og irecttesatte meg deretter skarpt. Jeg hadde uforvarende tråkket på aksene til noe av den innhøstede hveten som lå på bakken. I Bhutan skal korn respekteres. Denne grøden er resultatet av måneders iherdig strev. Bare en uvitende vesterlending som får sitt daglige brød fra et supermarked, kunne tråkket så tankeløst på det.

Jeg ba dypt om unnskyldning, og hennes blendende smil viste at jeg var tilgitt.

Ikke langt unna var hennes mann i ferd med å lage mursten av mudder for å reparere våningshuset. Bhutanesiske hjem er mesterlig konstruert — kjølige om sommeren, varme om vinteren — romslige og formålstjenlige, og likevel vakkert bygd for å tone inn med omgivelsene. I likhet med

nesten samtlige bygninger i Bhutan er de omhyggelig utsmykket med tradisjonelle mønstre. Vi så aldri et som var stygt.

Jeg tenkte på mitt beskjedne, men like fullt kompliserte hjem i California. Det er komfortabelt nok når alt går som det skal, men hvor hjelpeløse vi er når det ikke gjør det. Mange såkalt siviliserte folk befinner seg bare en skjøteledning vekk fra steinalderen. Hvilke kunstige liv vi er nødt til å leve!

Fordi prisene på fast eiendom har skutt i været, er det blitt nesten en umulig drøm for mange i den industrialiserte verden til og med å eie et beskjedent hjem. De må ta til takke med noen få leide værelser i en boligblokk. Kontakten med naturen er innskrenket til en dverg-papegøye eller hamster i bur, og noen få planter på balkongen som tappert slåss mot forurensningen mens årstidens vekslings kun markeres med "vår-" eller "høstsalg" i handelskvarteret.

Jeg beundret denne selvforsynte lille bhutanesiske familien idet hun samlet sammen maten og han bygde deres hjem. Hvis de misunte meg, en fremmed fra den vanvitige, materialistiske, fremgangsgale og fornøyselsesyke verden utenfor, viste de det ikke.

Konger og prester

I århundrer holdt Bhutan seg for seg selv i sitt gjemmede i Himalaya. Det underskrev en traktat om evig fred med det britiske imperium — som det fornyet med India i 1949. Britene lærte å respektere de hardføre og selvstendige bhutaneserne.

Henry Bogle reiste til Bhutan i 1774 og gav følgende beretning om folket: "Jo mer jeg ser av bhutaneserne, desto mer er jeg stolt av dem. Den vanlige mann og kvinne har godt humør, de er jordnære, og øyensynlig fullstendig pålitelige . . . det er den mest velbygde folkerase jeg noen gang har sett.

Deres enkle vesen, deres ubetydelige samkvem med fremmede, og deres sterke religiøsitet, bevarer bhutaneserne fra de laster som mer blankpolerte nasjoner er hengitt til. De kjenner ikke falskhet og utaknemlighet. Både det og andre arter av uærlighet som fødes av pengebegjær, er ukjent. Mord er

uvanlig, og stort sett resultatet av sinne og ikke begjærighet."

Dette er fremdeles en nøyaktig beskrivelse av bhutaneserne i dag.

Den gang Bogle besøkte Bhutan, hadde landet en totrinnstyreform. Makten var delt mellom shabdrungen, en religiøs leder, og "debene" som tok seg av borgerlige og verdslige anliggender. Regjeringen ble administrert gjennom en rekke "dzonger", eller befestede munkeklostre. I fredstid var disse storlatte bygningene midtpunktet for åndelig og verdslig myndighet. Når fare truet, ble dzongene formidable og uinntagelige festninger.

Makten ble konsolidert i en linje med arvekonger da Sir Ugyen Wanchuk ble kronet i 1907. Han døde i 1926 og ble etterfulgt av sin sønn, Jigme Wanchuk, som regjerte til 1952.

Den trede arveherkeren, Jigme Dorji Wanchuk, regjerte fra 1952 til 1972. Han var en fremsynt mann med klare visjoner. Under hans regjeringstid begynte Bhutan å lirke seg varsomt inn i det 20. århundre. Veier ble bygget hvor det tidligere bare fantes krokete jakoksestier. Skoler og sykehus ble åpnet og departementer opprettet for å modernisere jordbruk og husdyrhold. Enkelte småbedrifter ble startet. Bhutan har en viktig ressurs i sine hurtigflytende elver. To vannkraftstasjoner skaffer elektrisk strøm til Paro-dalen og hovedstaden Thimbu. Bhutan er også istand til å eksportere overskuddet av sin elektriske vannkraft til sine naboer.

Bhutans konge, Jigme Singye Wanchuk, har videreført sin fars politikk med forsiktig modernisering. Han og hans rådgivere vet at hvis nasjonen kaster seg hodestups inn i modernisering, vil verdiene i det tradisjonelle levesettet bli ødelagt. Bhutans herskere har innsett at landet deres gikk glipp av 300 år med fremgang. De har også vært kløktige nok til å innse at noe av fremgangen var vel verdt å gå glipp av.

Hjelp fra utenlandske venner mottas med takk, men Bhutan har nektet å pantsette sin fremtid i massiv gjeld. Regjeringen roser seg av å betale alle sine regninger presis.

Tradisjonens voktere

Bhutaneseerne har bevart sin unike styreform, hvor religiøse og verdslige ledere samarbeider om å administrere nasjonens affærer.

En morgen kjørte Kinley Dorji oss langs en svingete vei gjennom Paro-dalen til Druk Gyel Dzong. Denne dzongen voktet en gang dalen mot tibetanske marodører fra nord. De invaderte flere ganger, men de kom aldri forbi Druk Gyel Dzong. Den tibetanske grensen er nå stengt, og dzongen, som ikke ble gjenoppbygd, ligger nå i ruiner, et offer for flammene i 1952.

Men flesteparten av de gamle dzongene fungerer fortsatt som sivile og religiøse administrasjonssentra, og beskytter således fremdeles nasjonen mot nye fiender.

Disse fiendene er oss selv, eller rettere sagt den verden vi har skapt. Bhutaneseernes farligste, naturlige fiender er grådighet, korrupsjon, kriminalitet og det forfall i verdier som ser ut til å gå hånd i hånd med materiell utvikling.

Bhutaneseerne har vært påpasselige med å opprettholde religionens rolle. Religiøse og sivile anliggender forblir uatskillelige — administrert som de er fra de samme bygningene, dzongene. Buddismunkene og valgte myndigheter deler regjeringsbyrden.

De fleste problemer og disputer blir løst lokalt av lokale eldste som er valgt for sine fortrinn av folket. Vanskeligere problemer kan ankes gjennom de forskjellige regjeringsnivåene til Det kgl. rådgivningskontor eller til kongen selv. Systemet fungerer godt og det er en tradisjon av respekt og tillit mellom dem som styrer og de som blir styrt. Tjenestemenn vi møtte var ofte forbausende unge menn som forstod at deres utdannelse forpliktet dem til å være tjenere for folket.

Den buddhistiske tro er infiltrert i alle livets aspekter i Bhutan. Ved Simtokha Dzong i utkanten av Bhutans lille hovedstad Thimbu så vi tenåringer som flittig lærte de intrikate dansene som blir oppført under høytidene. Ved en chhorten, det vil si en helligdom i byen, møtte vi hver dag gamle folk som kom for å be for all verdens velferd. "Det er jobben deres," for-

klarte Kinley Dorji. "De kan ikke lenger arbeide på markene, men de gjør fremdeles nytte for seg."

Bhutaneseerne har gitt utdanning høy prioritet, og barn flest kan få skolegang. Undervisningen foregår på engelsk, noe som forklarer den utmerkede engelsken som mange av de barna vi møtte snakket.

Nasjonalspråket, Dzongkha, er i ferd med å bli oppgradert til å omfatte moderne terminologi. "Men vi ønsker ikke at det skal bli kunstig eller tåpelig," forklarte Kinley Dorji. "Vi har ikke noe i mot å låne fremmedord hvis det ikke finnes noen fornuftig måte å uttrykke noe på dzongkhaisk."

Det er intet galt i seg selv med utvikling. Men utvikling har vært en svært blandet velsignelse så langt.

Jeg spurte ham hva "foruren-sing" var på bhutanesisk. "Jeg tror vi blir nødt til å bruke deres ord for det," svarte han, og la til: "Men jeg håper vi ikke vil ha bruk for det".

Enkelt og godt

Bhutan har ingen grunn til å industrialisere seg. Livet kretser omkring landbruket og årstidene. Intet annet vis gir mening i dette gavmilde landet. Rød ris, bønner, mais og paprika (pepperfrukter) og et stort utvalg av frukt vokser i overflod. Det finnes beite for dyrene og fisk i elvene. Kostholdet er enkelt, men tilstrekkelig. Den gjennomsnittlige levealder er omtrent som i den vestlige verden. Hjerte- og karsykdommer, kreft og de andre stressbetingede helseproblemer er praktisk talt ukjent.

Bhutaneseerne viser en karakteristisk, praktisk holdning til mekaniseringen av sine tradisjonelle jordbruksmetoder.

"Vi trenger noen traktorer, men ikke for mange," forklarte en overoppsynsman i landets eksperimentelle jordbruksstasjon i Paro-

dalene. "Vi spør oss selv — hvorfor vil vi ha arbeidsbesparene innretninger? Hva er galt med arbeid?"

Men ingen setter pris på slit. Oppsynsmannen viste oss stolt et enkelt redskap for lusing av risrendene. Ved å bruke det kunne en mann utføre samme mengde arbeid som 10 og dermed spare timesvis med ensforming arbeid, og frigjøre bøndene til mer produktive og morsomme arbeidsoppgaver. Dette enkle redskapet ble i sin helhet produsert i Bhutan og solgt til bøndene til kostpris (ca. 100 kr).

Ifølge reisehåndbøkene er et besøk til Bhutan som å ta et skritt tilbake inn i fortiden. Kanskje det. Men jeg undrer meg på om det også på enkelte måter er som å se inn i fremtiden.

Mange tenkende mennesker i den industrialiserte verden har antydnet at det ville være mer tilfredsstillende dersom man vendte tilbake til en enklere livsstil. Alvin Toffler (*The Third Wave* — "Den tredje bølge") og den avdøde Eric Schumacher (*Small is Beautiful* — "Lite er vakkert") viste hvordan teknologiske fremskritt ikke trenger være uforenlige med en mindre komplisert livsstil.

Det er intet galt i seg selv med utvikling. Gud skapte mennesket for at det skulle tenke og vokse, og vi ble ikke skapt for å leve på primitivt vis. Men det er heller ikke noe edelt ved de moderne industrisamfunn med sine verdinormer som bryter sammen, familier som går i oppløsning, forsvinnende moral og frustrerte barn uten mål. For ikke å forglemme atomvåpnene som de truer hverandre og alle andre med. Utvikling har vært en svært blandet velsignelse så langt, og den er forutbestemt til å bli en *udelt forbannelse* — for verdens mest "avanserte" samfunn er på en kollisjonskurs som vil føre menneskeheten til randen av tilintetgjørelse.

Et glimt av morgendagen

De hebraiske profetene i Bibelen forutså vår opprørte moderne verden. De advarte om at sivilisasjonen ville bli bragt til et høydepunkt i en urolig tid som aldri tidligere var kjent. Men de så ut over denne tiden til grunnleggelsen

(Fortsettes side 28)

HÅP FOR NØKKELBARNA

av Patrick A. Parnell

Barn som er alene hjemme i lange perioder, kalles gjerne "nøkkelbarn" (fordi de går med gatedørsnøkkelen i en snor rundt halsen).

Hva man ikke er oppmerksom på, er de mange ulike måter foreldre som *er* hjemme, kan gjøre barnet sitt til et nøkkelbarn.

SOM MILLIONER av andre barn hadde hverken 16 år gamle Susan eller trettenåringen Cindy bedt om å komme i den situasjonen de så ofte befinner seg i nå: overlatt til seg selv.

Moren og faren deres ble skilt etter overenskomst, og nå er moren borte fra de to døtrene en stor del av tiden, enten i arbeid eller på besøk hos venner.

Pikene kommer vanligvis hjem fra skolen til tomt hus, og må greie seg på egen hånd det meste av tiden. Faren deres er militær, og ser sjelden noe til Susan og Cindy.

Denne situasjonen er langt fra ideell. Susan kommer og går omtrent som hun vil, og gjør hva hun vil når hun vil. Hun har fast følge med en gutt, og har forsøkt seg med narkotika.

Cindy har også egen nøkkel — i en snor rundt halsen, så hun ikke skal miste den. Hun kommer og går nesten like ofte som den tre år eldre søsteren, og mye tyder på at hun kommer til å følge i Susans fotspor.

Om ikke så lenge vil hun ha fast følge med en gutt som kan gi henne det vennskapet og den samhørigheten hun nå savner. Og det vil bare være et tidsspørsmål når

hun gir etter for presset fra jevnaldrende venner og begynner å eksperimentere med narkotika.

Susan og Cindy er allerede dypt forankret i den stadig større gruppen av mindreårige som vi med et moderne uttrykk kaller "nøkkelbarn". Av forskjellige grunner, fordi foreldrene er skilt, eller den ene ektefellen er død, eller begge arbeider utenfor hjemmet hele dagen — kommer disse nøkkelbarna ofte hjem til tomt hus. Så er de alene hjemme og kan finne på hva de vil.

Hvorfor en slik drastisk forandring?

Systemet med nøkkelbarn er blitt mer og mer vanlig i løpet av de siste 20-30 år. Inntil 1950-årene regnet man i de fleste vestlige land det som viktig at familien var samlet, og derfor ble barna sjelden overlatt til seg selv. Bøker og ukeblad, film og fjernsyn lovpriste de tradisjonelle religiøse moralverdier og fremhevet betydningen av et samlet familieliv.

Men nå i 1980-årene er manges levevis blitt et helt annet. Moralen er forandret. Det blir ikke lenger ansett for viktig at familien holder sammen, og foreldre bryr seg mindre om barna sine.

Mange unge familier er under økonomisk press. Noen forsøker å holde en levestandard som de ikke

har realistiske muligheter til å opprettholde. Men de fleste har simpelthen dårlig råd fordi levekostnadene stadig øker, og så må begge ektefeller ta arbeid for å få endene til å møtes.

I Amerika er anslagsvis 50 prosent av alle mødre med barn i alderen mellom tre og seks år, i arbeid utenfor hjemmet. Og de fleste aleneforeldre må selvfølgelig arbeide. Resultatet er stadig flere nøkkelbarn.

Det er tragisk, men ikke uvanlig at barn ned til femårsalderen er alene hjemme uten tilsyn. Og man vet endog om tilfeller av treåringer som nøkkelbarn.

Dette forekommer særlig når en alenefar eller -mor, eventuelt begge foreldre, må ta arbeid utenfor hjemmet, men ikke kan finne, eller kanskje ikke har råd til, *ordentlige* barnehager eller dagmammaer som kan ta seg av barna. Før i tiden kunne besteforeldre eller andre slektninger gjøre det, men nå bor de oftest så langt borte at det ikke går.

I de fleste tilfeller får barna klar beskjed av mor eller far om hva de kan gjøre og ikke gjøre. Kanskje får de den vanlige advarselen om ikke å slippe noen inn i huset når de er alene. Sannsynligvis vet de også hvem de kan ringe til i en nødsituasjon. Men en ærlig analyse ville vise oss at en slik form for barneoppdragelse er uklok.

Dypest sett negativ

Uansett grunn er i virkeligheten denne moderne tendensen til nøkkel-oppdragelse usunn. I sin bok *Our Endangered Children: Growing up in a Changing World* går Vance Packard så langt som til å kalle denne nøkkel-tidsalderen "barnefiendtlig".

Noen vil nok synes at denne betegnelsen er for krass. Men vår tids nedvurdering av betydningen av familien og dens samhold, fører til "nøkkeltenkning", og den er fundamentalt negativ når det gjelder barneoppdragelse.

Forskerne kan bekrefte hvor negativt denne nøkkel-oppdragelsen virker. I en nylig utført undersøkelse fant man at alt etter barnets alder, vil nøkkelbarn ofte føle seg svært ensomme og forskremte, men vil også kjede seg

fryktelig til tider.

Det har vist seg at små barn gang på gang får mareritt og blir besatt av en intens utrygghetsfølelse fordi de har vært alene hjemme lange tider om gangen.

Analytikere mener at nøkkelbarn lettere blir utsatt for ulykker, branner, misbruk av narkotika og delaktighet i ungdomsforbrytelser. De sier også at nøkkelbarn som er alene uten foreldrenes oppsikt og beskyttelse, trolig vil gjøre det dårlig på skolen og kan bli misbrukt seksuelt av eldre søsken, andre barn eller endog voksne.

På den annen side mener noen eksperter at det ikke nødvendigvis behøver å være så ille å være nøkkelbarn. De hevder at forholdene kan fremme "uavhengighet, ansvarsfølelse, selvhevdelse og stolthet". Men la oss se på helhetsbildet.

Problemer som et naturlig resultat

Over hele verden har store flokker av unge, for det meste uten skikkelig, nødvendig veiledning og oppsyn av foreldre, kastet seg inn i narkotikamiljøene. Opptil 75 prosent av elevene i videregående skoler har prøvd narkotika eller bruker det jevnlig. Det er slett ikke uvanlig at også barn i grunnskolen bruker piller, røker marihuana eller tar seg en rus med hardere stoffer.

Fengsler og forbedringsanstalter er fulle av unge som er kommet ut på skråplanet. De fleste har manglet skikkelig veiledning og tilsyn av foreldrene. De har vært nøkkelbarn i en stor del av oppvekstårene.

Tenåringers evne til å være oppriktige og tillitsfulle, til å holde av de andre i sin familie og til å ha herredømme over sine følelser og impulser, er blitt stadig svakere siden 1960-årene. Dette kom klart frem i en undersøkelse av to grupper amerikanske tenåringer, foretatt av psykiateren Daniel Offer og psykologene Eric Ostrov og Kenneth I. Howard.

Undersøkelsens resultater er utgitt under titelen: *The Adolescent: A psychological self-portrait* ("Den halv voksne — et psykologisk selvportrett"). En gruppe tenåringer fra 1960 ble sammenholdt med en gruppe som vokste opp i 1970- og 1980-årene. Omtrent 20 prosent av den siste gruppen uttalte

at de kjente seg tomme for følelser, var forvirret det meste av tiden, og syntes at det var bedre å dø enn å fortsette å leve.

Det er tydelig at disse barna savnet tilsyn og veiledning fra sine foreldre. Det innebærer ikke at alle nøkkelbarn kommer galt ut, og de som fikk den rette oppdragelse og tilsyn av sine foreldre, gjør det bra. Men sunn fornuft burde si oss at risikoen for at nøkkelbarn kommer i vanskeligheter og trøbbel senere, er betydelig større.

I et hjem, men ikke hjemme

Dårlige former for barneoppdragelse kan skape en "nøkkelsituasjon" også om foreldrene er hjemme. Foreldre kan være i samme hjem som barna, men ikke virkelig *hjemme* sammen med dem. Tenk for eksempel på at i et gjennomsnittshjem står fjernsynet gjerne på i timevis. Når et vanlig amerikansk barn fyller 16 år, har han eller hun tilbragt mellom 10 000 og 16 000 timer foran TV-skjermen — flere enn de har vært på skolen!

Hvilken innflytelse kan foreldrene få, og hvilken kontakt kan det bli i familien, når fjernsynet innfanger seernes oppmerksomhet gjennom øyne og ører flere timer om gangen? Det blir ikke mye. Kanskje et par ord nå og da, en latter eller et grynt, er gjerne den eneste kontakten mellom foreldre og barn i slike perioder.

I mange hjem sitter barna i ett rom og ser på TV, mens foreldrene ser på et annet program i et annet rom.

Det er også en form for nøkkeloppdragelse! Men det finnes også andre former, hvor foreldrene er i hjemmet sammen med barna, men ikke egentlig *hjemme* sammen med dem. Pappa kommer kanskje sent hjem fra jobben, tar en dusj og skifter, og går ut i hobbyverkstedet sitt uten å ha vekslet mer enn et par ord med barna sine.

Kanskje er det ikke verkstedet, men avisen eller et ukeblad som fanger hans oppmerksomhet — kanskje en bok han fordyper seg i. Pappa kan forsømme barna uten engang å være klar over det — og det samme kan selvsagt mamma.

Uten å tenke nærmere over det gir mange foreldre ungene penger

til å gå på kino eller kjøpe noe godt og besøke en venn eller venninne — og sender dem ut av døren for å bli kvitt dem. Ha det gøy, da! Hvis dette hender hver helg, blir det en slags nøkkel-metode å oppdra barna på.

Hvor mange foreldre er oppmerksomme på at de også bruker den lettvinde nøkkelmetoden når de unnlater å refse barna når de åpenbart oppfører seg dårlig? Det er ofte enklere å la det skure.

Men barn har behov for veiledning i form av logiske grenser for hva de kan gjøre. De trenger disiplin når de bryter familiens leve-regler. Selv om en refselse kan gjøre vondt når den blir gitt, føler barna både trygghet og hengivenhet når en far eller mor bryr seg nok om dem til å refse dem når det er nødvendig.

Farsrollens betydning

Fedre bør særlig tenke over sitt forhold til barna. De må anstrenge seg og konsentrere seg om å være sammen med barna mest mulig. Oftest krever arbeidet og forretningene — og dertil en masse gjøremål utenfor hjemmet — så mye av farens tid at det blir for lite igjen til samvær med barna.

Det kan virke som et paradoks. En far synes selv at han må arbeide så hardt for å gi familien og barna mest mulig og best mulig. I virkeligheten tar han fra dem det de trenger mest — far selv.

Barna trenger farens tid, omsorg, råd og opplæring, veiledning, kjærlighet, lek og moro — og disiplin. Penger alene kan ikke kjøpe eller gi familie og barn det de har mest behov for fra en far — faren selv.

Farens nærvær er viktig. Det gjelder i de kritiske førskoleårene når barnet begynner å identifisere sin kjønnsrolle og evnene — bevegelsesferdighet, kreativitet og prestasjonsdyktighet — og selv barnets personlighet blir formet. Det gjelder også når barna blir eldre og kan trenge en fast hånd til å lede og råde dem. Tester har vist at gutter som ikke har noen far, har langt mindre sjanse til å vokse opp til unge menn som er veltilpasset, lykkelige og produktive. Undersø-

(Fortsettes side 22)

Bare for kvinner?

(Fortsatt fra side 13)

tet han med dynamisk ettertrykk: "Dersom I ikke omvender eder, skal I *alle* omkomme på samme vis" (Luk. 13:5).

Evangelienes beretning er klar. Jesus gikk imot status quo i et samfunn som nektet kvinner full adgang til religiøs opplæring. Han talte åpent om åndelige spørsmål til "kvinnen ved brønnen" (Joh. 4:7).

I seg selv har denne hendelsen ingen særskilt betydning for folk i vår tid, men når man innser at religiøse lærere på den tiden normalt ikke underviste kvinner eller talte til kvinner offentlig, får Jesu handling en meget stor betydning. Selv hans disipler undret seg over at "han snakket med en kvinne" (Joh. 4:27).

Ved et lignende tilfelle hjemme hos to kvinnelige disipler oppmuntret Jesus Maria til å høre på hans lære. Da Marta klaget til Jesus over at Maria ikke spilte den tradisjonelle kvinnerollen ved å gjøre i stand og servere mat, gav han uttrykk for at også hun skulle lytte til hans ord (Luk. 10:41-42).

Kvinner var tydelig like ofte mottagere av hans lærdom som menn (Matt. 15:34). Etter hvert som Jesu disipler ble flere var det naturlig at det måtte omfatte et stort antall av både menn og kvinner.

Et glimt inn i den første menighet

Etter Jesu død og oppstandelse begynte Guds menighet langsomt å vokse i størrelse og antall. I den opprinnelige menigheten i Jerusalem fantes det både menn og kvinner selv før pinsedagen (Apg. 1:14). Noe senere i en beskrivelse av hendelser i Samaria, får vi vite at: "Men nå trodde de Filip som forkynte evangeliet om Guds rike og Jesu Kristi navn, og de lot seg døpe, *både menn og kvinner*" (Apg. 8:12).

I denne sammenhengen får vi vite at det opprinnelige evangeliebudskapet handlet om Guds Rike: gjenopprettelsen av Guds styre på jorden når Jesus Kristus kommer igjen (Apg. 3:19-21). Det var et sterkt, dynamisk, konkret og praktisk budskap, som inspirerte og oppmuntret både menn og kvinner.

Ingen steder i Apostlenes gjerninger eller i Paulus' brev antydes det at menn var "vanskeligere å omvende" eller at "kvinner var disponert for fromhet". Skriften sier ganske enkelt: "... de ble døpt, *både menn og kvinner.*"

Gud tilgodeser ikke det ene kjønn fremfor det annet når det gjelder adgang til frelse. Paulus sa meget klart i en beskrivelse av dem som allerede hadde mottatt dåpen: "Her er ikke jøde eller greker, her er ikke trell eller fri, her er ikke *mann og kvinne*; for I er alle én i Kristus Jesus" (Gal. 3:28).

Religion er ikke et aspekt av livet som er "kvinnenes spesialfelt". Heller ikke er det et område reservert for menn som har en intellektuell tilbøyelighet til å ha et nedlatende, kjønnsdiskriminerende livssyn når det gjelder "mangelen på åndelig innsikt" hos kvinner.

Både menn og kvinner har lik adgang til Gud. Anger for synd, tro på Jesu Kristi utgydte blod for tilgivelse, og dåp, nedsenking, i en symbolsk vanngrav er påkrevet hos oss alle. "*Alle* har syndet og fattes Guds ære" (Rom. 3:23).

Den sanne kirke er strukturert

Når Paulus uttaler at det overfor Kristus ikke er "mann og kvinne", lærer han oss imidlertid ikke at det ikke lenger er noen naturlige eller ønskelige forskjeller mellom menn og kvinner. Det *er* virkelige mange forskjeller. Selv etter omvendelsen kan kvinner fremdeles føde barn — menn, samme hvor omvendte de måtte være, kan ikke det!

Mange klart definerte forskjeller eksisterer mellom menn og kvinner, såvel fysisk som i våre gudsbestemte oppgaver innen familien og i ekteskapet. I ekteskapet på Guds plan har Gud utpekt ektemannen til å ha ansvaret for hovedledelsen (se Efeserne 5:23). Han er imidlertid pålagt av Gud å utøve sitt lederskap med kjærlighet (Efes. 5:25, 28), uten å være harde (Kol. 3:19) og å vise sin ektefelle ære (1. Pet. 3:7, siste del).

Legg igjen merke til at mann og hustru er *likeverdige* arvinger: "Medarvinger til livets nåde." Straks våre sinner blitt åpnet, har vi lik adgang til Gud, lik adgang til syndsforlatelse, og lik adgang til

Den Hellige Ånd. Likevel har hver enkelt sitt eget tildelte, naturlige ansvar innen familiens enhet.

I den første menighet skulle de kvinnene utvikle sin personlighet og karakter, tilegne seg egenskaper og talenter som skulle gjøre dem bedre skikket til å fylle det høye kall som hustru, mor og husmor. I 1. Timoteus 5:14 og Titus 2:3-5 leser vi at kvinner skulle være moralske og åndelige læremestre for sine barn og barnebarn.

Fordi Gud legger slik overordentlig vekt på barneoppdragelse og på kvinnenes spesielle plass i oppbyggingen av hjemmet, ble de ikke ordinert til administrative stillinger eller presteembeter innen menigheten. De ble pålagt ikke å bli involvert i den offentlig forkynter- eller undervisningsgjerning (1. Tim. 2:12).

Det var ikke et spørsmål om noen iboende mindreverdige "kjønnsdiskriminerende tendenser" hos Paulus eller de første menighetsledere. Gud har simpelthen forbeholdt seg retten til å tildele menn og kvinner forskjellige, men like viktige ansvarsområder i livet, og han har således utformet oss som en konsekvens av dette.

Imidlertid bør det bemerkes at kvinner fra begynnelsen av var en del av den meget aktive "større gruppe" av disipler som fulgte Jesus under hans reiser. De hjalp til med forskjellige arbeidsoppgaver, såvel som å gi en viss økonomisk bistand. "Og det skjedde ... at han dro omkring fra by til by og fra landsby til landsby og forkynte evangeliet om *Guds rike*, og de tolv var med ham, og likeså noen kvinner ... Maria med tilnavnet Magdalena ... og Johanna, som var gift med Kuzas, Herodes' fogd, og Susanna og mange andre, som tjente dem med det de eide" (Luk. 8:1-3).

Kvinner spilte også en vesentlig rolle i alle de tidlige menighetene. Selv om de ikke var ordinert til ledende presteembeter, viser skriften at enkelte troende kvinner ble utnevnt som *diakonisser*, motstykket til den mannlige diakonstillingen.

Dette vervet ble gitt til dem i menigheten som gjennom dyp omvendelse viste et ønske om å tjene andre trosfeller i hovedsakelig fy-

siske ansvarsområder. De første diakonene fikk oppgaven med å tjene og arrangere måltider for grupper av fattige eldre enker i Jerusalem som hadde behov for spesiell hjelp (Apg. 6:1-10).

I Romerne 16:1 og i 1. Timoteus 3:11 leser vi at kvinner også ble utpekt til dette tjenesteembete. De tjente de eldre, hjalp syke, åpnet sine hjem og viste gjestfrihet overfor reisende trosfeller. Kvinner blir fortsatt ordinert til diakonisse når det er påkrevet i den moderne tidsalder i Guds menighet.

Det tapte århundre

I løpet av den midtre del av det første århundre etter Kristi død begynte det å finne sted avgjørende endringer innen menighetene som var grunnlagt av de første apostlene. Paulus sier med tydelighet at noen falske lærere allerede var i ferd med å forvrengte evangeliet (Gal. 1:6).

I 2. Korinterbrev 11:13 talte Paulus om "falske apostler . . . som opptrer som om de var Kristi apostler" ('78-overs.). Idet han talte om de skremmende fremtidsutsiktene med massivt frafall, sa Paulus videre: "For om det kommer en til eder og forkynner *en annen Jesus*, som vi ikke har forkynt, eller I får *en annen ånd*, I ikke før har fått, eller *et annet evangelium*, som I ikke før har mottatt, da vil I gjerne tåle det!" (2. Kor. 11:4.)

Det nye testamente er proppfull av advarsler om overhengende frafall. Snart senket et århundre fylt av ufred og forvirring seg over den menighet Kristus hadde bygget. Da teppet endelig hevet seg hundre år senere, finner historikere små grupper her og der som fremdeles klamrer seg til de opprinnelige skikker, som nå var stemplet "jødiske". Men flesteparten, som nå er ansett for å praktisere tradisjonell kristendom, beholdt kun rudimentære elementer av evangeliet og Guds vei.

Mange begynte å forkynne et utvannet, svakt, hovedsakelig sentimentalt evangelium, som stort sett dreide seg om Kristi person heller enn hans budskap.

Fra da av ble det sagt eller lært lite om Guds kraft, den levende Guds styre i våre liv nå, og sannheten om at Jesus Kristus til slutt

skal komme tilbake, for "ved endens tid" å grunnlegge selveste Guds Rike her nede.

En feilaktig oppfatning av Kristus begynte å utvikle seg, en oppfatning som langsomt la mindre vekt på den maskuline siden av Kristi natur og personlighet. Et svakt, fortynnet evangelium la grunnlaget for en svak, bløt og ineffektiv "Kristus".

Menn følte seg stort sett uvel og umotivert i denne beskrivelsen av en frelser med milde øyne som ytret svevende banaliteter, som manglet substans. Resultatet var en sakte, men gradvis "feminisering" blant legfolket i de stedlige menighetene.

I løpet av middelalderen ble den Kristus som ble malt av mange av de store mestre påtagelig mer bløtaktig av utseende. Han ble vanligvis avbildet som en sykkelig ung mann med en spinkel, muskelløs kropp, med uvanlig langt hår, bedrøvede øyne og svært sårbar av utseende.

Det er en sørgelig kommentar om den tids samfunn og polariseringen av kjønne at så mange kvinner fant et slikt Kristus-bilde tiltalende. De fleste menn gjorde det ikke. Sakte, men sikkert ble kirkene fylt av kvinner som søkte etter en frelser laget i sitt eget bilde.

Sannheten gjenopprettes

I endetiden i en verdenskrisenes tid, forutsa Jesus at det sanne evangelium ville bli gjenoprettet og forkynt over hele verden som et vitnesbyrd (se Matteus 24:14). Med en forståelse av det sanne evangelium kommer en fornyet forståelse av mannen som først forkynte det, Jesus Kristus av Nasaret.

I dag lærer millioner hvordan Kristus i virkeligheten var! Verdslig kristendom har generelt sett lagt vekt på de av Jesu kvaliteter som vi ut fra vårt menneskelige utsynspunkt betrakter som "feminine", mens den har mistet hans maskuline side av syne.

Vi vet at Kristus var kjærlig og trøstende (Matt. 23:37), omsorgsfull (Matt. 11:29), og full av medfølelse med folk (Mark. 1:41) — som alt sammen blir oppfattet som "feminine" trekk i dagens samfunn. Slik er det ikke — dette er

trekk som *både* menn og kvinner må utvikle.

I Kristi tilfelle ble hans kjærlighet, omsorg og medfølelse uttrykt gjennom en sterk, maskulin personlighet. Han irtettesatte offentlig de religiøse ledere på sin tid. Likevel var han medfølelse på en mandig måte. Ved ett tilfelle får vi vite at "Jesus gråt" (Joh. 11:35), ikke av svakhet, men av styrke. En sterk, dynamisk utseende mann, med et ansikt brunet av utendørsarbeid, og armer med senete muskler, han ser ikke "feminin" ut når han gråter!

Mange bekjennende kristne har glemt at Kristus i løpet av størstedelen av sitt jordiske liv deltok i familiens byggefirma, som var grunnlagt av hans menneskelige stefar Josef. I en årrekke var han tømmermann (*téktôn* på gresk, som bedre kan oversettes "stenhugger" eller "håndverker").

På Kristi tid gjorde "tømmermannen" langt mer enn bare å bygge trehus. De fleste hjem i Midtøsten bestod av en kombinasjon av tunge stener, jord og leire, uthugde bjelker og tømmerstokker. Kristus tilbragte følgelig mange av sine år som ungdom og voksen med å løfte, trekke og bære bygningsmaterialer og nøt hardt utendørsarbeid. Derfor hadde han velutviklede muskler, strålende helse og et maskulint utseende.

Og stikk i strid med gjengs oppfatning hadde han ikke langt hår! (Se 1. Kor. 11:14.)

Det er klart at den tynne, spedlemmede Kristus med et sykkelig utseende som så mange av de store malerne i middelalderen holdt kjær, er et bedrag. Slike malerier har ikke den fjerneste likhet med hvordan den sanne Kristus så ut. Som menneske lokket Kristus frem respekt og en sterk reaksjon hos *både* menn og kvinner. Han var en snill, god, balansert, dynamisk og sterk person.

Og til sist, på slutten av sitt liv, døde han for *all verdens* synder.

Religion for hvem?

Den store Gud åpenbarer seg som en Far. Han forteller oss at Jesus Kristus er hans Sønn. Dette er ikke våre betegnelser eller navn basert på noen "kjønnsdiskriminering" (Fortsettes side 28)

Nøkkelbarna?

(Fortsatt fra side 19)

kelser tyder på at slike gutter har dårligere selvkontroll og synes å mangle sosial ansvarsfølelse i noen grad.

Piker som vokser opp uten far, lider også under savnet på lignende vis. Det går særlig ut over deres evne til å etablere et godt forhold til mannlige venner etter hvert som de blir voksne.

Enslige foreldres hjem

Det som er særlig bekymringsfullt i vår tids nøkkelsamfunn, er situasjonen for den enslige far eller mor. Han eller hun må gjøre en spesiell innsats. De kan få det til, men det krever svært mye.

Alle gode og sunne prinsipper for barnas oppdragelse gjelder også her. Men det er ikke to til å dele foreldrebyrdene, så den enslige må være både far og mor når det er tale om å veilede, lære opp, leke med — og refse barna. Han eller hun må ikke la TV bli barnevakt.

Enslige mødre står ofte overfor en vanskelig økonomi. De er våre dagers "pauvres honteux" — "nyfattede". Det sies at fattigdommen er blitt "feminisert" på grunn av økonomiske vansker som gjerne følger etter en skilsmisse eller oppløsningen av et samboerforhold.

Ifølge autoriteter kan en fraskilt kvinne med barn i USA risikere å få sine inntekter redusert med opp til 73 prosent det første året etter skilsmissen. Det er ikke så lett å betale husleie, mat og klær og alle de andre regningene. Levestandarden må senkes hvis endene skal møtes, og nøysomhet må bli en livsform. Der er ikke uvanlig at det samme hender når en alenefar skal "stille hjemme".

En alenemor hadde dette å si om det å være alene om barneoppdragelsen etter en skilsmisse. "Det kommer når du minst venter det. Det gir deg en overdose av hjertesorg, og — som om det ikke var nok — får du det ene sjokk etter det andre i form av penger, barn som ikke skjønner hvorfor faren deres flyttet bort, en fraskilt ektefelle som later til å se det som sitt fremste mål i livet å åpne dype sår igjen, og ensomhet og tvil på deg selv" (Marilyn Murray Willison:

Diary of a Divorced Mother, 1980, s.78.)

Sett i gang fra der hvor du står

Kanskje du selv er enslig far eller mor. Selv om du ikke nødvendigvis bad om å komme i denne situasjonen, må du se fremover. Ta opp bruddstykkene og begynn på nytt fra der hvor du står.

En mor kom i nettopp en slik fortvilet stilling uten å be om det. Mannen hennes fant ut at han ikke lenger ville ha ansvaret for kone og fire barn. Og der stod hun uten arbeid, uten sparepenger, uten kreditt, uten førerkort og uten noen nær familie til hjelp.

Da hun fikk det første barnebidraget, kunne hun ikke engang få det utbetalt fordi hun ikke hadde papirer som viste hvem hun var. Men hun samlet sammen stumpene og satte i gang fra der hvor hun stod.

Hun lærte å kjøre bil og fikk en deltidsjobb i sitt gamle yrke, så hun kunne tjene noe i tillegg til bidraget og barnetrygden. Men så kom hun ut for en tragisk bilulykke, og kunne ikke arbeide. Dermed hadde hun måttet bruke nesten hele sin andel i boet da familiens hus ble solgt. Men hun gav seg ikke. Denne firebarnsmoren greide å oppdra barna sine uten å gjøre dem til typiske nøkkelbarn.

Enten du er alenemor, alenefar eller har en ektefelle hvor dere begge arbeider ute og har behov for to inntekter, så kan også du unngå å la barna bli nøkkelbarn. Finn støtte hvor det er mulig. Du kan be slekt og venner eller pålitelige naboer om hjelp i et knipetak. Henvend deg til de rette myndigheter og bruk juridiske midler om nødvendig. La intet være uforsøkt.

Men unngå for all del å la barna være hjemme alene i lengre tid, selv om de er noe større. Småtasser må absolutt ikke være alene i det hele tatt. En god leveregel er at barn under 12 år aldri skal være alene hjemme.

Gode råd til slutt

Hvis barna dine til visse tider nødvendigvis må være hjemme alene, skal du huske på noen viktige punkter. Før du går, må du sikre deg at barna vet hvor du skal hen og når du kommer hjem igjen.

Hvis mulig skal du gi dem et telefonnummer hvor de kan nå deg. Ring hjem til dem hvis det hender noe som gjør at du blir forsinket, og sørg for all del for at de kjenner numrene til politi, brannvesen og øyeblikkelig hjelp.

Få barna til å bli godt kjent med naboene, og be naboene om å holde øye med dem før du drar hjemmefra. De kan være dine øyne og ører mens du er borte, og vokte over barnas trygghet.

Pass på at barna er beskjeftiget mens du er hjemmefra. Gi dem oppdrag og plikter, og se etter at de har utført dem når du kommer hjem. Har de sluntret unna, skal du gi dem en irettesettelse, slik at de gjør det de skal neste gang.

Vær forsiktig med valg av barnehage, daghem og barnevakt. Det har forekommet tilfeller av barnemishandling i daghem som ble ansett for å være gode og pålitelige. Enkelte barnevakter har gjort seg skyldig i det samme. Det er av største viktighet at du undersøker grundig både barnehager og daghem, og ikke minst barnevakter før du lar dem ta hånd om barna.

Sist, men ikke minst, husk på at det er du som har ansvaret for barna dine. Du har bragt dem til verden; du har nøklene til deres trygghet og fremgang. Andre institusjoner kan nok hjelpe til, men til syvende og sist hviler ansvaret på dine skuldre. □

Hedenske helligdager eller Guds hellige dager?

Betyr det noe hvilke dager vi holder — eller om vi holder dem? Fastslår Bibelen om vi skal holde visse dager hellige for Gud? Ble de bare gitt til oldtidens Israel? Er de i dag bare bindende for det jødiske folk, mens de kristne har befaling om å holde slike helligdager som f.eks. julen? Vårt gratis hefte, **Hedenske helligdager eller Guds hellige dager?**, som nå foreligger på norsk, gir de overraskende svarene fra Bibelen.

Undertegnerne

(Fortsatt fra side 4)

og planer og alle mulige ting. Djeveren er i arbeid.”

Sanne ord! Den moderne vestlige kristne verden overser nesten fullstendig Satans realitet, den sterke ånden som i Skriften klart blir betegnet som “motstanderen” til hele menneskeheten. Han er “høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom blant vantroens barn” (Ef. 2:2).

Hvor mange politikere og verdensledere i dag innser denne *realitet* i verdensforholdene?

Førstehandsberetning

Det var også en annen tilstede i San Francisco da FN ble dannet. Herbert W. Armstrong, grunnlegger og sjefredaktør av *Den Enkle Sannhet*, var tilstede da, som han også var under årets konferanse.

I desembernummeret av *Den Enkle Sannhet* i 1948 avslørte Mr. Armstrong noen notater han hadde gjort den 29. april 1945, fire dager etter at San Francisco-konferansen hadde begynt:

“Jeg har akkurat kommet tilbake fra et viktig møte... Denne historiske San Francisco-konferansen er verdens forsøk på å forhindre [den 3. verdenskrig] og skape verdensfred. ‘Verdens siste håp’, sier Anthony Eden om denne konferansen...

Her har jeg snakket med verdens statsmenn. Her har jeg sett makt-politikk i praksis. Her har jeg vært vitne til noen av de raffinerte, men likefullt skjebnesvangre kunster, dyktigheter og strategier som kalles statsmannskunst og diplomati — i levende praksis som instrumenter for egoistiske nasjonale fordeler.

I plenumsforsamlingene under konferansen hører vi vakre taler lovprise høye mål om altruisme [uegennytte] og verdensfred — for å komme på trykk i aviser verden rundt til bruk for offentligheten. Men de virkelige møtene foregår bak komité-rommenes låste dører, og der raser den ville kampen om nasjonale interesser for fullt.

Jeg kan allerede se de mørke skyene fra den 3. verdenskrig samle seg på denne konferansen. Jeg så den først da den ble indi-

rekte bragt opp på hver eneste pressekonferanse. Vi hører om den i private samtaler med delegater i hotellvestibylene. Nasjonene kan få fred — hvis de vil ha det. Men de vil ikke ha det. De vil ha fordeler på bekostning av andre.”

Dette var bare noen få av Mr. Armstrongs førstehånds kommentarer.

I et tidligere nummer av *Den Enkle Sannhet*, i januar/februar 1945, skrev Mr. Armstrong om FN-organisasjonen som snart skulle stiftes: Spesielt amerikanerne, sa han, “er bare på utkikk etter en altruistisk og temmelig vag fred som vi tillitsfullt tror vil bli oppnådd av en eller annen internasjonal organisasjon bestående av hva vi liker å kalle de ‘fredselskende’ forente nasjoner...”

Kanskje det er bedre at vi blir desillusjonert allerede her og nå: ... Sannheten er at FN aldri vil bli i stand til å gi verden noen form for varig fred! Selvfølgelig *ønsker* vi fred. Men vi ønsker å få det på *vår måte* — og vår måte er ganske enkelt ikke måten å få fred på!”

Innen år 2025

Flere av årets delegater uttrykte håp om at San Francisco kanskje kunne være vertskap for en ny og mer håpefull vurderingskonferanse 40 år frem i tiden.

Innen år 2025, gjettet Lewis fra Canada, “vil fornuften kanskje [ha] grepet inn, og vi kan samle en konferanse om hakker og vingårds-kniver.”

Denne referansen til Jesaja 2:4 og Mika 4:3 var utvilsomt delvis muntert ment, men denne profetien vil helt sikkert komme til oppfyllelse.

Først når Guds herredømme er innført over de krigførende nasjonene, vil det bli mulig en gang for alle å stanse internasjonal strid og konflikt. Dessuten vil djeveren Satan bli fjernet. Han vil ikke lenger få lov til å påvirke nasjonene (Åp. 20:2).

Guds lov vil bli innført — denne “lovens myndighet” som verdens ledere innrømmer mangler, en mangel som er årsaken til anarkiet i verden.

Guds styre, som vil administrere og håndheve Guds lov, vil være (Fortsettes side 28)

PERSONLIG

(Fortsatt fra side 1)

det.” Det var overmåte tydelig at Den Evige ikke hadde noen del i byggingen av dette huset som skulle bli menneskehetens SISTE HÅP for menneskets overlevelse!

Jeg kunne ha sitert flere advarsler fra Guds sikre Ord. “Går vel to i følge når de ikke er blitt enige om det?” Det ser ikke ut til at noen nasjoner greide eller greier å bli enige. Videre: “Intet hus som kommer i strid med seg selv, kan bli stående.” Og FN er et hus i skjebnesvanger strid med seg selv. Det er en resonansvegg for sovjetisk propaganda, mens det hovedsakelig er finansiert av USA.

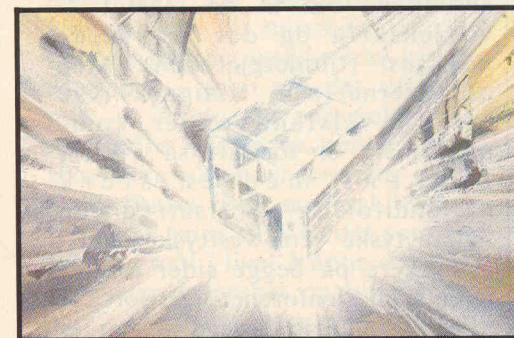
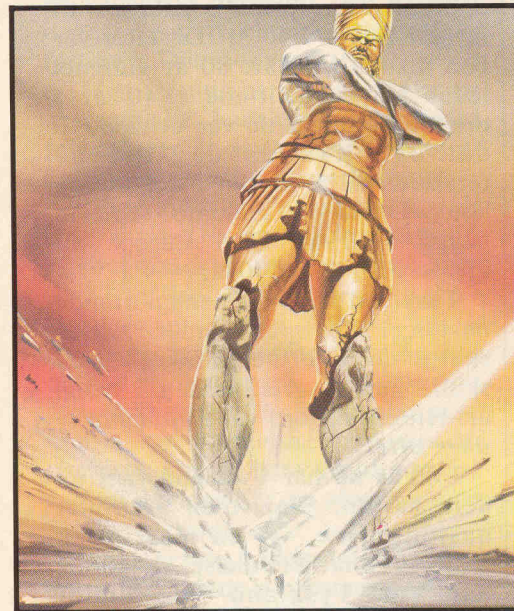
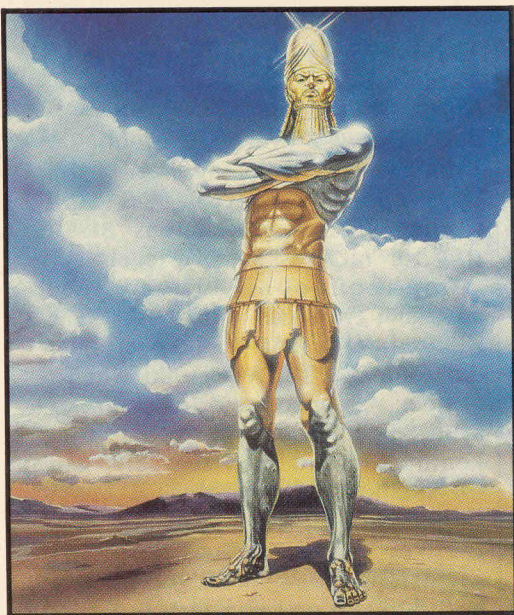
For 40 år siden stod to større militærmakter frem fra FN, nemlig USA og Sovjetunionen. Mellom dem lå Europa. Dette “menneskets siste håp” for menneskehetens overlevelse og verdensfred delte Europa på midten. Vi har hatt et delt Europa nå i 40 år.

Uttrykket *40 år* har en viktig bibelsk bibetydning. Moses ble oppdratt som prins i palasset til farao i Egypt i 40 år. Deretter var han utstøtt i 40 år. 80 år gammel ledet han israelittene i 40 år i ørkenen etter at de var utfridd, til det øyeblikk da de stod på terskelen til å gå inn i det lovede land. David og Salomo regjerte begge i 40 år. Skal Europa bli gjenforenet etter 40 år?

Tyskland har vært den anførende nasjon i Europa. Under Hitler skulle de bli “herrefolket” som skulle herske over verden i tusen år. Hitlers slagord var *Deutschland über alles*.

I 40 år nå har Tyskland vært en delt nasjon. Nazismen fremmet nasjonalisme — en patriotisk nasjonal stolthetsfølelse. I 40 år har Vest-Tyskland lidd under anklagene om at de startet 2. verdenskrig og det beryktede holocaust (tilintetgjørelsen). Men østtyskerne, som riktignok ikke lever i velstand under kommunismen, er fortsatt så avgjort TYSKERE med en sterk nasjonalfølelse. Fortsatt er de “mere tyske” enn vesttyskerne.

Tyskere på begge sider ønsker igjen å bli gjenforenet. Det foregår nå en dynamisk bevegelse mot et

forenet Europa — en gjenopplivelse av middelalderens Hellige romerske rike. Europeere vet at et hus i strid med seg selv ikke kan bli stående. Øst-Europa er mere romersk-katolsk enn Vest-Europa i dag. Religiøs liberalisme har spredd seg ut over Vest-Europa. I Øst-Europa har imidlertid den sovjetiske religionsfølgelsen, under slagordet "religion er opium for folket", ført til at mange østeuropeere er blitt mere lojalt romersk-katolske enn tidligere.

Den nåværende paven oppmuntrer energisk til en gjenforening under romersk-katolsk dominans. Den katolske verden kaller paven "Kristi stedfortreder", noe som bokstavelig vil si "i Kristi sted". Katolikker kaller ham "Hellige Far".

Når europeere minnes biskop Hunts profetiske ord for 40 år siden om at "dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på det," vil de anta at et nytt forenet Europa anført av paven og den katolske kirke, virkelig er et hus bygget av Herren.

Europa-parlamentet har sitt hovedsete i Strasbourg i Frankrike, med en stab som arbeider iherdisk for et gjenforenet Europa, og de er i ferd med å utarbeide en konstitusjon for denne kommende tredje supermakt i verden. Ved hovedkvarteret for Det europeiske fellesskap i Brussel i Belgia arbeider en meget stor stab på å opprette en enhetlig europeisk pengeenhet, en forenet militærmakt og en felles økonomisk struktur.

Ikke bare forkast muligheten for at denne gjenopplivelsen av middelalderens Hellige romerske rike kan bli innledet med et arrangement for å gjenforene Øst- og Vest-Tyskland først. Før 2. verdenskrig hadde Tyskland og Russland inngått en gjensidig avtale. Historien gjentar ofte seg selv.

Profetiene i Åpenbaringen 13 og 17 og Daniel 2 og 7 viser bestemt at et slikt forenet Europa er på vei — OG VIL KOMME MEGET SNART! Profetien i Daniel 2:33 viser at halvparten av dette forente Europa vil bestå av europeiske stater fra øst og halvparten fra

vest. De utgjør tærne og føttene på Nebukadnesars enorme drømmebilde, og de vil bli tilintetgjort når Kristus vender tilbake til jorden i uovertruffen overnaturlig makt og herlighet for å styre alle land og folk og bringe oss verdensfred!

Denne gjenforeningen av Europa er nevnt i profetiens sikre ord. Men unionen vil ikke holde lenge, slik jernet og leiren i Daniel 2:33 ikke kunne holde sammen. Men når profetien blir oppfylt, noe som vil skje meget snart nå, vil den raskt bli avløst av en VIRKELIG verdensfred som vil vare de neste 1000 år, til glede og alt som er godt for alle nasjoner, russerne, alle andre europeere, amerikanerne og alle afrikanere og asiater.

Europeerne sier at 40 år er lenge nok å være delt. Dette 40-årsjubileet for opprettelsen av FN kan utløse begivenheter som vil føre til verdens siste store periode med vold og problemer, og endelig, etter 6000 år med menneskelig prøving og feiling og lidelse og nød, en FORENET VERDEN OG ENDELIG VERDENSFRED — en verden som virkelig vil bli bygget av Den Evide Gud. □

Hva har vi i vente?

Vårt hefte *En verden i fangenskap* viser løsningen på verdensondene! Du får et gratis eksemplar om du skriver til vår adresse nærmest deg.

Tilbud om GRATIS litteratur!

Innblikk i verdensbegivenheter og trender

Paven oppfordrer til europeisk enhet

Hvorfor skulle han fly inn i et vepsebol? Pave Johannes Paul II visste godt at hans reise gjennom Nederland ville gjenopplive gamle og bitre motsetninger. Det medførte en risiko. Sluttresultatet kunne lett ha blitt en større splittelse i den nederlandske kirken.

Paven var under sterkt press i Nederland. Likevel må man innrømme at han ikke gav etter, men slo til like hardt som noensinne før til støtte for de tradisjonelle katolske læresetninger. Han forsvarte sine valg til geistlige embeter i Nederland uten å unnskyldte seg.

Men hvorfor skulle han i det hele tatt rote bort vepsebolet? Hvorfor ta

risikoer? Hvorfor ikke innskrenke turen til Belgia og Luxembourg, hvor holdningen er mer vennskapelig?

Svaret er at Paven er på offensiven i Europa. Han har større mål i sikte enn å bevare den nederlandske kirkes enhet. Han har en helhetsplan — og Nederland er bare et enkelt ledd i en lang "Europakjede".

I mange tiår har den katolske kirke vært tilbakeholdende i Europa. Den har fulgt med i europeiske begivenheter, ikke ført an i dem. Pave Johannes Paul II's lederskap har forandret helt på dette.

Mange ledende katolske skribenter og journalister har samarbeidet om en bok med tittelen *Paven fra Polen*. Den ble til under London-avisen *Sunday Times* auspisier, og utgitt av Collins i London i 1980. Forfatterne av denne boken påpeker at

Pavens besøk i Holland: En hovedplan for å forene hele Europa.

selv når Johannes Paul II er i Roma, "tenker han på sin neste reise" (s. 250).

Johannes Paul II er virkelig en reisende pave, med langsiktige mål i tankene. Forfatterne av *Paven fra Polen* skriver: "Johannes Paul II's mest iøynefallende innvirkning på den internasjonale scene var hans utvikling av en sterk østpolitikk — hele det kompliserte nettet av forholdene mellom kirken og de regjeringer i Øst-Europa som til sammen styrer omkring 60 millioner katolikker" (s. 250).

Paven har fremlagt "en visjon av et utvidet Europa, åndelig og kulturelt forenet" (s. 251).

Dette "politiske pokerspillet" begynte i Øst-Europa med pavens første tur til Polen i juni

1979, og spredte seg snart også til Vesten. Da paven var i Spania i slutten av 1982, kom han med en appell om en forening av hele Europa. Han beklager sterkt den splittelsen som nå råder.

Denne turen til Benelux-landene nylig var ikke annerledes. Paven gjentok den samme Europa-appellen i Luxembourg og så i Brussel — hovedsetet for Fellesmarkedet.

Johannes Paul II erklærte: "Grenseskiller som er etablert gjennom traktater, kan ikke innskrenke samkvemmet mellom mennesker og nasjoner. Europeere kan ikke gå med på at deres verdensdel skal deles opp."

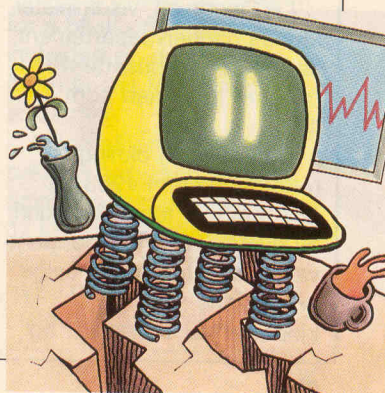
Pavens uttalelser har sin betydning for politikerne. Nå er det ikke tid for noen — hverken i Europa eller andre steder — til å sove. Pass på! ■

Jordskjelv og datamaskiner

Hvis Nord-California og Silicon Valley ble rammet av et like sterkt jordskjelv som det som rammet San Francisco i 1906 (ca. 8,3 på Richter-skalaen) ville det ifølge Stanford-Universitetet gi følgende resultat:

Mange gamle bygninger ville bli totalødelagt, mens innboet i nyere bygninger ville bli overstrødd med

istykkeslått glass og ødelagt veggpuss. Vannledninger i hus og i gater ville bli ødelagt. Datakommu-

nikasjon over telenettet og mikrobølgeinstallasjoner ville bryte sammen.

Innen få dager ville det økonomiske anslaget føles over hele verden.

Firmaer andre land ville ikke kunne sette sammen datamaskiner fordi Silicon Valley ville være teknologisk død. I Nord-California og San Francisco ville forsvarets hovedleverandører og bankindustrien, som er

totalt avhengige av databehandling, ikke lenger kunne funksjonere. Livet i områdene omkring San Francisco-Oakland-bukta ville være stillestående; selv små firmaer kunne ikke arbeide uten datamaskiner.

"Ingen bank ville kunne overføre penger dersom datamaskinen var ute av drift. Hele bankindustrien på Vestkysten ville være ute av stand til å fungere," sier

professor Haresh Shar fra Stanford-universitetets ingeniøravdeling. Enkle transaksjoner som å betale for grønnsakene eller å innløse en sjekk kunne ikke forekomme, fordi maskinen som brukes til disse operasjonene ikke ville fungere. Sjekker for krisehjelp kunne ikke innløses, selv om de ble utlevert omgående.

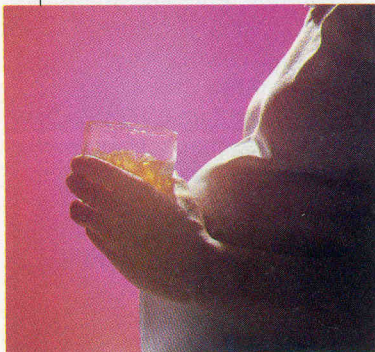
I løpet av de måneder som det ville ta å få Silicon

Valley på fote igjen, ville utenlandske konkurrenter ha vunnet nye markeder.

Forskning viser at magnetiske lagringsmedier er utsatt for stor fare pga. jordskjelvsjokket om de ikke er vel oppbevart i spesielle områder. Hårde støt, ødelagte oppbevaringsesker, små skader i en disk eller riper på et bånd ville ifølge Shah gjøre nye av det lagrede materiale ubrukelig.

Jordskjelvsingeniører foreslår nå at sentra for databehandling som befinner seg i områder med stor jordskjelvsfare, isolere hver enkelt del fra gulvet ved hjelp av fjærer og andre sjokkabsorbende opphengninger. Men en slik løsning ville bli kostbar for mange store databrukere, siden det ville være nødvendig å beskytte viktig databehandlingsutstyr ikke bare fra opp-og-ned-bevegelser, men også for sidelengskast.

Japan arbeider også med slike isolasjonsmetoder, siden denne nasjonen også er meget sterkt utsatt for jordskjelv. ■

Alkoholmisbruk og de ufødte

Minst 2000 psykisk eller fysisk deformerte spebarn blir hvert år født i

Vest-Tyskland av alkoholikermødre, heter det i en artikkel i *German Tribune*.

Undersøkelser viser at den mest betydningsfulle faktor angående sannsynlige fødselsdefekter, er hvor lenge den vordende mor har hatt alkoholproblemer. En kvinne som nylig har begynt å drikke for mye, men som ennå har styring på sitt forbruk, kommer trolig til å føde et sunt barn. En kronisk alkoholiker — en som har fysisk og mentalt behov for alkohol hele tiden — har på den annen side bare 50 prosent sjanse til å føde et barn som ikke er deformert.

Av disse barna blir omtrent 90 prosent mentalt tilbakestående. Et av tre vil få hjertedefekter. Andre blir født med defekte urinveier, blærer og kjønnsorganer.

Selv om alkoholisme lenge har vært kjent som en alvorlig helsetrussel, blir den i stor utstrekning oversett når det gjelder planlegging og tilsyn under svangerskapet. Kostnadene for samfunnet er langt større enn hva uproduktive borgere i seg selv innebærer — som om ikke det skulle være ille nok. Alkoholmisbruk koster de ennå ufødte generasjoner mulighetene for å leve fullverdig og sunt. ■

Kina og India nyter rekordavlinger

Etter år med kornunderskudd produserer Kina og India nå mer korn enn de kan ta vare på. Tilsammen har disse landene 40% av verdens befolkning.

Liu Dongping, viseminister i Kinas handelsdepartement, sa at Kina produserte 407 millioner tonn med korn i 1984.

Dette var en økning fra rekordavlingen i 1983 på 387 millioner tonn. På grunn av overskuddet har bøndene vanskeligheter med å selge produktene sine, og kjøperne har transport- og

lagringsvanskeligheter.

Fordi fordelaktig vær og høye innkjøpspriser fra regjeringen har fornyet bøndenes produksjon, er Kina blitt i stand til å eksportere betydelige kvanta korn. Syd-Afrika f.eks., som har tørke for tredje år på rad, kjøpte nylig 20 000 tonn med gul mais fra Kina for å erstatte mankoen i sin

innenlandsproduksjon.

Ifølge mat- og forsyningsminister Rao Birendra Singh har kornproduksjonen i India langt oversteget landets lagringskapasitet på 20 millioner tonn. Rekordavlinger de to siste årene har drastisk redusert behovet for matvareimport.

Når man regner pr. innbygger, er India stort sett

selforsynt med matkorn. Ikke desto mindre er et forbausende høyt antall indere kronisk feilernærte. Fattigdommen er så stor at den hindrer millioner fra å kjøpe nok mat.

Begge land håper å overvinne matvareoverskuddet ved å forandre planleggingen av matvareprogrammet sitt. For Kina betyr dette at noe kornland gjøres om til industri og fôravlinger. Matsammensetningen må ifølge Liu Dongping endres fra matkorn til kjøtt, melk og egg. ■

Med matoverskudd følger fordelingsproblemer; til venstre: et landbruksprosjekt i Shanghai.

De nye sjørøverne

Sjørøveri er dukket opp igjen, og blomstrer nå i slike farvann som Malakkastredet mellom Indonesia og Malaysia, Sør-Kinahavet, langs kystene av Vest-Afrika og Brasil, i Vestindia og i kanalen mellom Singapore og Indonesia.

Over 200 sjørøverangrep er blitt registrert siden 1980. Det sanne tallet kan være så høyt som 400. Sammen med skipsfartens tap på grunn av svindel koster dette skipsmeglere og skipsredere åtte-ti milliarder kroner i året ifølge UNCTAD.

Blant ofrene for disse angrepene finner man sjøfolk, fiskere, handelsskip og flere oljetankskip i Asia. I løpet av de siste fire år er

1376 mennesker blitt drept, 2283 voldtatt, og 593 bortført av piratene som opererer langs kysten av Thailand, heter det i en FN-rapport.

Det økende sjørøveriet skyldes den tredje verdens fattigdom og den verdensomspennende narkotikahandelen. Det at så mange moderne skip har fåtallig besetning gjør dem desto mer sårbare. ■

Aswandemningen — ikke bare en velsignelse

30-40 afrikanske nasjoner lider i forskjellig grad av tørke og hungersnød som har krevet tusener av liv. Men Egypt kan fremdeles høste markens grøde flere ganger om året.

En av hovedgrunnene er den mektige Aswandammen. Den er blitt kalt en økologisk, økonomisk og kulturell katastrofe. Men den har gjort hele forskjellen mellom fortsatt matvareproduksjon med vanning — og den tørken som har rammet mange land i Afrika.

Det er ikke tvil om at Egypt har måttet betale dyrt for demningen og den svære Lake Nasser, som

dammen er kalt. Skjulte kostnader førte til sterk kritikk av kjempeprosjektet som Sovjet sto bak. Nå må det brukes kostbar kunstgjødsel på jordene nedenfor dammen, for den fire kilometer lange demningen stenger for det frodige

slammet som før spredte seg utover bøndernes marker. Erosjonen langs Nilens bredder har ødelagt det sardin fisket som engang var så lønnsomt for Egypt.

Videre er fuktighetsnivået i landet steget slik at det har satt mange av Egypts gamle

Voldsforbrytelser i USA

Hver 33. amerikaner blir utsatt for voldsforbrytelser hvert år ifølge en undersøkelse utført av det amerikanske justisdepartement på grunnlag av forbrytelsesstatistikken.

Nesten syv millioner amerikaner er ofre for voldsforbrytelser hvert år, fremgår det av undersøkelsen, som omfatter årene 1978-82 og tar med voldtekt, ran og overfall. Det siste er den vanligste form for vold.

Syv millioner er forøvrig lavt regnet, for undersøkelsen omfattet ikke mord, drap som følge av fyllekjøring, kidnapping, barnemishandling eller andre voldsforbrytelser!

Aswan-dammen i Egypt har hjulpet til å forhindre tørke og matknapphet.

Arkeologiske skatter i fare. Og de forflyttede nubierne strever fortsatt med å overvinne de negative virkningene av livet på et nytt sted, blant annet sykdommen bilharziose, som fremkalles av flatormer som formerer seg hurtig i Nilen som nå flyter så langsomt.

Hvis tørken imidlertid fortsetter å herje i landene ved Nilens kilder, kan Egypt få det vanskelige i fremtiden. Men foreløpig er ingen i stand til å motsi Egypts president Hosni Mubarak når han sier: "Aswandammen har vist sin verdi gjennom de årene den nå har gjort sin tjeneste ved å beskytte Egypt mot . . . tørken." ■

Undersøkelsen viste at menn oftere blir ofre for voldsforbrytelser enn kvinner, at det går mer ut over svarte enn hvite, og at aldersgruppen 16-24 er mest utsatt. Det er en direkte sammenheng mellom familiens inntekt og risikoen for å bli et offer: Jo lavere inntekten er, desto større risiko er det for å bli et voldsoffer.

Ifølge en annen undersøkelse har gjennomsnitts-amerikaneren en risiko på 1/133 for å bli myrdet i løpet av sin livstid, og en risiko på 1/10 000 for å bli myrdet et bestemt år. ■

Undertegnerne

(Fortsatt fra side 23)

nettopp den verdensorganisasjonen, for å bruke dr. Romulos ord, som vil være "i stand til å definere og håndheve fred i felles interesse".

Men dette vil ikke skje før menneskeheten oppnår en falsk følelse av enhet på slutten av denne tidsalderen.

Uten å være klar over det snakket FNs visegeneralsekretær for spesielle politiske saker faktisk om dette. I et tankefullt øyeblikk sukket denne høytstående FN-embedsmannen:

"Det finnes øyeblikk da jeg føler at det eneste som ville gjenopprette enigheten i Sikkerhetsrådet ville være en invasjon fra verdensrommet."

Faktum er at Jesus Kristus vil komme tilbake fra "verdensrommet" — himmelen — for å opprette Guds Rike for endelig å skape fred i verden.

Landene vil bli sinte. For en kort stund vil de skrinlegge sine uenigheter for å kunne kjempe mot det de tror er en felles fiende (Åp. 16:14).

Men Gud vil seire. Og den freden menneskene *sier* at de ønsker vil endelig bli innført. □

Bare for kvinner?

(Fortsatt fra side 21)

blant de første evangelieskribentene. Vårt bilde av Gud må komme fra Gud selv, i hans egen beskrivelse. Og Gud beskriver i den inspirerte skrift tydelig seg selv som en far som har "sønner og døtre" i dette jordiske rike (2. Kor. 6:17-18).

Det ville være ulogisk for Skaperen å dele hele menneskerasen inn i et nesten like stort antall menn og kvinner, for deretter hovedsakelig å kalle kvinnene til sin sannhet, eller hovedsakelig menn. Gud er logisk og konsekvent. I vår tid, likesom i apostlenes dager, blir menn og kvinner begge kalt til sannheten, og neste like mange av hver.

"For dette er godt og tekkelig for Gud, vår frelser, han som vil at *alle mennesker* skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse" (1. Tim. 2:3-4). □

LAND

(Fortsatt fra side 17)

av Guds Rike og tusen år med fred, hvor alle kunne "sitte hver under sitt vintre og fikentre" (Mika 4:4). Jesaja så en tid hvor "kjennskap til Herren" skulle fylle jorden, slik "vannet dekker havets bunn" (Jes. 11:9, '78-overs.).

I dag er "kjennskap til Herren" — hva som finnes av den — viklet inn i hundrevis av forskjellige religioner, kirkesamfunn, sekter og kulter — som rett som det er flyr i strupen på hverandre. Den forståelse som måtte finnes er blandet opp med feiltagelser, vranglære og overtro. Mye av den opprinnelige sannheten, herunder den ytterst viktige sannheten om hvorfor mennesket eksisterer, er gått nesten fullstendig tapt. I dag kjenner svært få til den, og enda færre tror på den og handler etter den.

Når livets virkelige mening blir satt i skarpt fokus, vil den for alltid forandre retningen for menneskets fremskritt.

Selv om det utvilsomt fortsatt vil finne sted en utvikling i morgendagens verden, vil dette umenneskeligiggjørende, materialistiske samfunnet, basert på grådighet og egoisme, aldri bli gjenoppbygd.

Det vil bli en mildere verden, med et liv som sentrerer seg mer rundt kalenderen enn klokken. Når sann kunnskap om hensikten bak vår eksistens blir almen viten, vil ikke religion og gudsyndyrkelse lenger være noe som presses inn i programmet når og hvis tiden tillater det. Et forhold til Gud Skaper vil bli en naturlig og logisk del av livsrytmen. Folk vil ønske å ofre sin tid på aktiviteter som fører til varig — ikke overfladisk og midlertidig — tilfredsstillelse.

Det vil ta tid til å bli vant til dette i begynnelsen. Men innerst inne er mange også i dag klar over at de ville være lykkeligere i en slik verden.

Sann rikdom

Men bhutaneserne har ikke tapt denne form for lykke. Men de vet også at hvis de skal klare å overleve i denne verden, kan de ikke forbli et museum. Så langt har dette lille landet nedtegnet sin enestående

historie med en sunn og fornuftig holdning til utvikling.

Da Bhutan startet sitt moderniseringsprogram, var et av de første skrittene de tok å restaurere Tashichho Dzong i Thimbu som nasjonens hovedadministrasjonssenter. Mens enkelte utviklingsland har leiet ekspertise og arbeidskraft fra utlandet for å bygge "utstillings"-bygninger for regjeringene, har bhutaneserne utført arbeidet med egne hender på sin egen unike måte.

Tashichho Dzong er et strålende byggverk, rikt utsmykket med tradisjonelle mønstre. Det ble bygd uten importerte bygningsmaterialer, ikke engang spiker. En massiv grunnmur støtter opp under robuste vegger. Trebjelker danner et intrikat nettverk hvorpå taket balanserer omhyggelig. Men det som virkelig er bemerkelsesverdig, er at dzongen ble gjenoppbygget uten blåkopier. Folket visste instinktivt hva de måtte gjøre, og resultatet er et mesterverk hva angår eleganse og symmetri.

Bhutaneserne er nå i ferd med å bygge opp sitt land slik de bygde Tashichho Dzong opp igjen — varsomt, med omtanke, et skritt ad gangen. Ingen grandiose, overtunge prosjekter, men forsiktig utvikling på en solid grunnvoll.

Til nå har de ikke ødelagt sine skoger. Vannet deres er glitrende klart og godt å drikke. Luften er frisk, ren og uforurenset. Og i seg selv er de uavhengige og tilfredse.

Ifølge de som kun måler etter brutto nasjonalprodukt er bhutaneserne blant de fattigste land på jorden. Men de har den maten de trenger og hjem og ting som ikke kan kjøpes for penger — som utviklingen, uten Guds veiledende hånd, har røvet fra andre folk. Bhutan er et meget rikt, lite, fattig land. — John Halford

KILDEANVISNING FOR BILDER:

Side 1: Warren Watson—PT. Side 2: Warren Watson—PT. Side 3: Chauvel—Sygma. Side 13: Warren Watson—PT. Side 15: Foto: John Halford—PT. Side 24: C. Winston Taylor—PT. Side 25: Øverst: Durand—Sipa; nederst: Wolverton—PT. Side 26: I midten: Belluche—PT; nederst: Watson—PT. Side 27: Øverst: Wolverton—PT; i midten: Ihrt—Image Bank; nederst: Wendy Lagerström. Baksiden: Øverst: Warren Watson—PT; i midten: John Halford—PT; nederst: P. Durand—Sipa Press.

BREV TIL REDAKTØREN

Alt skjedde så raskt!

Mange takk for den betimelige artikkelen om ulykker, eller kanskje heller kollisjoner. De kunne ikke ha sagt det mer presis enn når De skrev: "Du behøver bare kjøre hodet inn i frontruten én gang for å bli inderlig klar over hvor nødvendig det er å ta forholdsregler." Det har jeg fått erfare, selv om jeg traff frontruten med sikkerhetsbeltet festet (det var sikkerhetsbelte uten skulderstropp)!

Uheldigvis må de fleste mennesker bli utsatt for en ulykke før de forstår nødvendigheten av å bruke sikkerhetsbeltet — men noen får ingen ny sjanse!

**Polly Edington,
Thief River Falls,
Minnesota**

Nye abonnenter

Endelig etter 20 år har jeg mottatt mitt eget eksemplar av *Den Enkle Sannhet*

Jeg har lett etter bladet nesten hele mitt liv. Jeg sier det slik, fordi jeg har lett etter forståelse helt siden jeg var gammel nok til å kunne tenke for meg selv.

Tidlig i 60-årene, akkurat ferdig med gymnaset, pleide jeg å lytte på radioprogrammet

Morgendagens verden mens jeg kjørte i sydøstre New Mexico. Jeg likte hva jeg hørte da, og jeg er glad over hva jeg leser nå.

På en eller annen måte visste jeg at det fantes en bok eller et blad som ville kunne hjelpe meg til å vinne forståelse. Men det var først sist høst da min kone bragte hjem et lest eksemplar av *Den Enkle Sannhet* at jeg fikk bekreftet dette.

Takk for at De er født så De kan hjelpe oss! Med Deres hjelp er jeg sikker på at jeg kan løse

problemene mine, og derigjennom bli i stand til å hjelpe andre.

**Eli Herrera,
Toas, New Mexico**

I dag har jeg hatt gleden av å lese to av de siste utgavene: november/desember 1984 og januar 1985. Jeg ble overrasket over den innlysende logikken i de fleste artiklene, og jeg lurte på hvorfor jeg ikke har oppdaget disse "sannhetene" tidligere. Jeg bør kanskje tilføye at jeg har strevet i årevis med å få en bedre forståelse av Skriften og dens betydning for mitt liv (tidligere, nåværende og kommende).

Jeg vil sette pris på om jeg kunne bli innmeldt i Ambassador College Bibelkorrespondansekurs. Jeg har gjennomgått mange bibelkurs, men jeg har på følelsen at jeg kan få stor nytte av dette.

**Linda Jackson,
Washington, D.C.**

Unge lesere

Unge mennesker, som jeg, trenger kristen oppmuntring. Jeg har dessverre ikke råd til å gi et økonomisk bidrag, men jeg kan gi et skriftlig bidrag.

Jeg synes *Den Enkle Sannhet* er et kvalitetsblad og jeg er så glad for at jeg kan motta det uten betingelser eller risikere at en selger banker på døren.

**Ruth Ann Burris
Terre Haut,
Indiana**

Homoseksualitet

Jeg har lest Brev til redaktøren i 50-års jubileumsutgaven.

Jeg vil gjerne få komme med noen kommentarer til et brev fra Roger Ford med tittelen "AIDS". Jeg er uenig med Ford, jeg ble ikke født

slik jeg har vært. Jeg hadde et valg. Etter år med skam, gråt og søken ønsket jeg å endre livet mitt, og jeg bad Gud om hjelp. Det tok mer enn ett år. Gud undersøkte hjertet og så at jeg selv ønsket å endre meg. Og nå liker jeg ikke å gå til homo-barer. Da jeg gikk der forleden, ble jeg faktisk kvalm av hele miljøet. Og jeg tenkte på mange homoseksuelle karer som hadde fortalt meg at de ikke ønsket å være homoseksuelle. De valgte å være homo, de som jeg. Jeg bad Gud om å forandre meg. Han gjorde det! Men jeg ønsket av hjertet å forandres!

**Innsenderen har bedt om å få
være anonym.
Cincinnati
Ohio.**

Dronningens besøk til Canada

Artikkelen om "Dronningens besøk til Canada" åpnet mine øyne for hvilken storartet kvinne vi har som statsoverhode i dronning Elisabeth II.

Gene Högberg berørte spørsmål som vi sjelden overveier — hans innsamling av bakgrunnsmateriale var førsteklases og artikkelen betimelig. Ja, vårt salvede overhode er det fineste eksempel på hengivenhet som dronning, hustru og mor. Jeg er stolt over nå å kunne sende kopier av denne artikkelen til venner og kolleger, så de kan se hvilket fint forbilde vi har i dronningen av Canada.

**Peter Starkey
Burnaby, British Columbia**

Nye abonnenter

Vi ville sette pris på om De uten forpliktelser kunne sende oss fire eksemplarer av *Den Enkle Sannhet* både på

engelsk og fransk (to av hvert).

Vår institusjon har litt over tusen studenter og er delt i to avdelinger (gutter, piker), og det vil være virkelig berikende for disse studentene dersom de får adgang til disse meget interessante tidsskriftene, som vi skal legge ut på pultene i vårt bibliotek.

**Fru M Moctee (biblotekar)
Keats College, Chemin
Grenier, Mauritius**

Korrespondansekurs

Jeg studerer for tiden Ambassador College bibelkorrespondansekurs. Som prest og etter å ha lest Bibelen siden 1960, er det rent ut sagt vidunderlig, og jeg har allerede begynt å få en klarere forståelse av min egen bibel. Kurset Deres er enestående og interessant og godt planlagt, nøyaktig og saklig. Deres metode, hvor De lar studentene gå til den opprinnelige kildeboken, Bibelen, og selv besvare spørsmålene, er fantastisk effektiv. Jeg skulle bare ønske alle mennesker kunne holde fast ved dette vidunderlige kurset. Jeg har ingen tvil om at verden da ville bli et vidunderlig sted å leve.

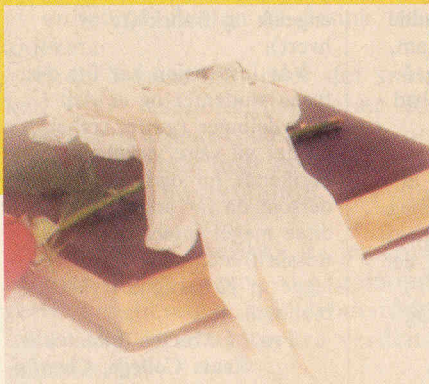
**Z.B. Mbewe
Ga-Rankuwa,
Bophuthatswana**

Deres tidsskrift er utmerket—skulle ønske det var pålagt lesning i alle klasseværelser. Her kommer et interessant spørsmål: Hvordan kan vi egentlig ha en deling av kirke og stat når metodene for å oppnå "liv, frihet og jakten på lykken" er basert på Bibelen? Kanskje kunne De skrive en artikkel om dette!

**Alan Green
Toledo, Ohio**

• *Det skal vi!*

I DETTE NUMMER:

ER RELIGION BARE FOR KVINNER?

Er kvinner mer fromme av natur enn menn? Kan menn finne svar på sine spørsmål ved å praktisere Bibelens religion?

DE FORENTE NASJONER ETTER 40 ÅR

En større konferanse ble nylig avholdt for å vurdere FNs rolle i de første 40 årene organisasjonen har eksistert. Her er en førstehåndsrapport.

RIKE LILLE FATTIGE LAND

Mange av oss som må leve i denne hektiske, hjerteløse, moderne verden, drømmer om et land som er annerledes. Så bli med oss til et land som har ting som ikke kan kjøpes for penger.

TIDENES MYSTERIUM

I dette nummer følger avsnitt tre, "Hvem og hva er Gud?", av Herbert W. Armstrongs siste bok.

PAVEN OPPFORDRER TIL EUROPEISK ENHET

Johannes Paul II er en reisende pave. Med et formål! Paven har langsiktige mål i tankene som vi avslører i dette nummeret.

HÅP FOR NØKKELBARNA

Barn som er alene hjemme i lange perioder, kalles gjerne "nøkkelbarn". Denne artikkelen ser på noen av årsakene til dette tiltagende fenomenet og hva som kan gjøres med det.

"Morgendagens verden" nå på norsk fjernsyn!

Sendes hver søndag morgen kl. 10.30 på Janco-Visjon (kanal 4 og sv. TV2).